ANT

Lenin'in Revizyonizm üzerine görüşleri

Haftalık Dergi • 3 Mart 1970 • Sayı 166 • 150 Krş

SATILMIŞLAR!

KABİNE BUHRANI BURJUVA DEMOKRASİSİNİN İFLASIDIR!

• biri •

22 şubat

Faysal ve Türkiye

Bu yıl Türkiye'den 12 bin 792'si kadın olmak üzere 56 bin 578 kişi Hacca giderek rekor kırmıştır. Şuudi Arabistan'ın Amerikan kuklası Kralı Faysal, Türkiye hacılarının dövizlerini cebine indirdikten sonra Tercüman Gazetesi'ne özel bir demeç vererek, «Türkiye Ortadoğu'da bir emniyet ve güven kaynağı teşkil ediyor. Türkiye ile mutabık siyaset içindeyiz» demiş ve memnuniyetini belirtmiştir. Kral Faysal, Türk doktorlarını, işadamlarını ve mühendislerini de Suudi Arabistan'la işbirliği yapmağa davet ettikten sonra Ortadoğu'da emperyalizm adına misyonunu şöyle açıklamıştır: «Biz sosyal adaletin karşısında değiliz. Bilakis dinimiz bunu icabettirir. İslam dininin vazettiği prensipleri bir kenara itip de, ilahi prensiplerin üstünde bir takım hatalı prensipler aramak hatalıdır. Komünizmin elbette karşısındayız ve aleyhindeyiz. İslam dininin bünyesinde komünizm barınamaz.»

Usis ka-a-tılıyor

Hindistan Hükümeti, çeşitli millileştirme kararları yanında Amerikan emperyalizminin resmi örgütlerine karşı da harekete geçmiş ve beş eyaletin başkentinde bulunan Amerikan Haberler Merkezi bürolarının 90 gün içinde kapatılmasını Amerikan Büyükelçiliğine tebliğ etmiştir.

9 Deniz İşçisi Şehit Oldu

Fransa'nın Biskay Körfezi'nin 200 mil açığında, kurban bayramının ilk günü Amasya Şilebi batmış, 33 kişilik mürettebattan Mehmet Özdal, Orhan Zap, Mehmet Gültekin, Osman Bayraktar, Sezai Oger, Hamdi Özçelik, Şerif Özcan ve Sezai Ünsal ile Kaptan Burhan İşıl boğularak canvermişlerdir. Ulaş İş'e göre şilep revizyon görmemiştir.

Yeni Bir Sömürü

Türkiye'yi yeteri kadar sömüren Amerika'nın bu sömürüsünü Almanya'daki vatandaşlarımıza karşı teşmil ettiği öğrenilmiştir. Turist pasaportu ve iki yüz dolarlık turist dövizi alarak Almanya'ya giden işçilerimize Alman firmaları iş vermezken, Amerikan işyerleri bu işçileri toplamakta ve asgari ücretin altında çalıştırılmaktadır. Bu sömürü, Berlin'deki «Koruyucu Güçler» adı verilen Amerikan askeri kuvvetleri nezdinde oturma izni alan ve düşük ücretle çalıştırılan işçilerimizin Türk Damg'a müracaatları üzerine meydana çıkmıştır.

23 şubat

Uçaklara Sabotaj

Zürih ve Frankfurt hava alanından kalkan iki ayrı uçakta ayrı ayrı meydana gelen patlamalar sonunda, İsviçre Havayolları'nın uçağındaki 9 mürettebat ve 38 yolcudan hiçbiri kurtulamamıştır. Avusturya uçağında ise, ölen olmamıştır. Beyrut'ta bir açıklama yapan Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Sözcüsü, sabotajların kendi örgütlerine mensup komandolar tarafından düzenlendiğini açıklamıştır. İsrail'e giden yada içinde İsrail'li yolcu bulunan uçaklara karşı Arap komandolarının düzenlediği sabotajların artması üzerine bütün dünya havacılık şirketleri olağanüstü tedbirlere başvurmuş, çoğu İsrail'e uçak seferlerini iptal etmiştir.

Gandhi'nin Savaşı

Hindistan Başbakanı Indra Cumhurbaşkanı Giri tarafından da desteklenmektedir. Gandhi'nin bozuk düzene karşı açtığı savaş solcu Hindistan Parlamentosu'nun bütçe görüşmelerini açış konuşmasında Giri, eski mihracelerin ödenek ve imtiyazlarının kaldırılacağını, Hindistan'daki bellibaşlı 14 ticaret bankasının yeniden devletleştirilmesi için bir kanun tasarısı sunulacağını açıklamıştır.

Gerilikte Birinciyiz

OECD'nin Batı'nın 21 ülkesi ile ilgili olarak yayınladığı istatistiklere göre, Türkiye, Batı Bloku'nun «en geri» ülkesi durumunu korumaktadır. OECD üyesi ülkeler için verilen karşılaştırmalarda, fert aşına düşen otomobil, telefon ve elektrik üretimi bakımından «en geri» ülkenin Türkiye olduğu görülmektedir. İstatistikler, ayrıca, Türkiye'nin Batı Bloku'nda ekonomisi tarıma dayanan, sanayileşmesi en geri ülke olduğu da ortaya çıkmaktadır.

Halk Mahkemesi davası

Son üniversite olayları sırasında sağcı gençleri kendi aralarında «halk mahkemesi» kurarak yargıladıkları, onlara işkence ettikleri iddiasıyla 33 günden beri tutuklu bulundurulan devrimci gençlik liderlerinden Celal Doğan ile Cavit Kavak nihayet hakim önüne çıkartılmışlardır. Adliyeye bilekleri kelepçeli olarak getirilen Doğan ve Kavak, 3. Sorgu Hakimliği'nde ifade verdikten sonra yine kelepçeli olarak Cezaevi'ne gönderilmişlerdir.

Adliyeye yine kelepçeli olarak getirilen devrimci öğrenci liderlerinden Celal Doğan ile Cavit Kavak, sorgularını bekliyorlar

"Boğaz Köprüsü - İhanet Abidesi„

Türkiye halklarının gerçek ihtiyaçlarını hiçe sayarak mutlu azınlığın çıkarları ve rahatı için Boğaz'a asmaköprü temelinin atılması devrimci çevrelerde tepkiyle karşılanmıştır. Ortadoğu Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Öğrenci Derneği yayınladığı bildiride, «İstanbul Boğaz Köprüsü, yarının tam bağımsız Türkiye'sinin çocuklarına, bugün ülkeyi kıskançlarına almış emperyalizm ve yerli işbirlikçilerinin kurduğu menfaat şebekesinin topraklarımızdaki çirkin bir ihanet abidesi olarak kalacaktır» demiştir. İ.T.Ü.M.M.F.Ö.B. Başkanı Ersin Kaya da, okulun önünde yaptığı basın toplantısında «Boğaz Köprüsü, uluslararası finans - kapitalin, geri bıraktırdığı ülkeleri «tüketim toplumu olarak tutup soyma» yöntemini belgeleyen bir anıttır» diyerek köprü yapımını protesto etmiştir. TİP Beyoğlu ilçesi de «Köprüye hayır diyoruz. Beş milyar lirayla yarım milyon insana iş ve ev bulunabilir» yazılı afişleri şehrin muhtelif yerlerine asmıştır.

"Bugün„ ve Kanlı Pazar

Cahil kitleleri kışkırtarak geçen yıl Kanlı Pazar'da iki devrimciyi öldürten, yüzlerce devrimcinin kanını döktürten Bugün Gazetesi, olayın yıldönümünde eşine ender rastlanır bir utanmazlıkla şunları yazmıştır: «Türkiye'de tatbik edilmek istenen kızıl ihtilalin provası mahiyetinde başlayan o pazar günü, kızıllar, salyalı ağızlarından dökülen küfür ve hezeyanlarla Taksim Meydanı'na doğru yürümüşlerdi. Sol yumruklarını sıkarak feryad eden komünist, anarşist ve solcular Taksim Meydanını dolduran müslüman Türk halkını görünce birden hücuma geçmişlerdi.» Yazıda iki gencin nasıl öldürüldüğünden, nasıl kan döküldüğünden tek kelimeyle bahsedilmemektedir.

Öğrenciler bastı

Kredi ve Yurtlar Kurumu Genel Kurulu toplantısı Ankara'da toplanmış, ancak Gençlik ve Spor Bakanı İsmet Sezgin açış konuşmasını yaparken bir grup genç toplantıyı basarak bakanı istifaya davet etmişlerdir. Olaydan sonra Dev - Genç Genel Başkanı Attila Sarp bir basın toplantısı düzenleyerek öğrenci yurtlarının siyasi iktidara bağlı olmasına karşı çıktıklarını, bunların üniversitelere bağlı özerk kuruluşlar haline getirilmesini istediklerini açıklamıştır. Ayrıca, kredi ve yurtlar kurumu yönetimine katılan öğrenci temsilcilerinin gerçek temsilciler olmadığı da bir bildiri ile kamuoyuna duyurulmuşmuştur.

Hür - İş Fabrikası

Bir süre önce Hürriyet Gazetesi ile Hastas Holding arasındaki polemikte sık sık söz konusu edilen Hüriş Şirketi, Bartın'da bir ağaç mamulleri fabrikası kurmak üzere teşebbüse geçmiştir. Hürriyet yöneticilerinin kurucusu olduğu şirket, Gürgenpınarı karşısındaki araziyi dönümü 5 bin liradan satın almışlardır. 250 dönümlük bir arazi üzerinde kurulacak olan fabrika, parke, eternit, kontralit gibi inşaat malzemesi imal edecektir.

Sunay Veto Etti

Cumhurbaşkanı Sunay, kabine buhranı devam ederken, ikinci Demirel hükümetinin meclisten geçirdiği bir kanunu daha veto etmiştir. Anayasa Mahkemesi'nin «antidemokratik» bulduğu için iptal ettiği Hakimler Kanunu'nun savcıların tayin ve nakilleriyle ilgili maddesini hükümet yeni bir kanun tasarısıyla meclise sevketmişti. Meclisten geçen kanunu, Cumhurbaşkanı Sunay, savcı teminatı sağlayacak nitelikte görmediği için veto etmiştir.

Rotary'e Baskın

Beynelminel masonlar ve işadamları örgütlerinden biri olan Rotary International'in Genel Başkan James Conway'in yerli işadamlarıyla temas etmek üzere Türkiye'ye gelmesi tepkiyle karşılanmıştır. Conway'ın Hilton Oteli'nde düzenlediği basın toplantısı İstanbul Ülkü Ocakları Birliği'ne mensup bir grup MHP'li tarafından basılmıştır. «Biz baştaki Masondan bıktık, bir de sen çıktın», «Conway, Go Home», «Kapitalist Mason işbirlikçilerine hayır» yazılı pankartlarla gösteri yapan gençler, daha sonra düzenledikleri basın toplantısında Rotary kulüplerin masonluğun ve siyonizmin hizmetinde olduğunu bildirerek, «Hristiyan Avrupa'nın bir haçlı zihniyetiyle teşkil ettiği» Ortak Pazar'a giriş münakaşaları sırasında Conway'in İstanbul'a gelmesini endişeyle karşıladıklarını belirtmişlerdir.

Klorifer Grevi

Dağınık yerlerde çalışan apartıman kapıcı ve kaloriferciileri ilk defa toplu bir harekete geçerek Ankara'da 24 saatlik grev yapmışlardır. Kap - Fer Genel İş Sendikası'nın organize ettiği grev ilk olarak Meclis Başkanı Bozbeyli'nin apartımanında başlatılmıştır. Sendika Başkanı Ali Samet, sendikanın 27 bin üyesi olduğunu belirterek, kapıcı ve kaloriferciilerin haftalık tatil, yıllık izin, tedavi ve ilaç gibi haklarını teminat altına alacak tasarının kanunlaşmaması üzerine bu harekete giriştiklerini açıklamıştır.

26 şubat

Teodorakis kampta

Yunan faşist cuntasının kurbanlarından Teodorakis, 14 Şubat'ta ayağı incindiği için kaldırıldığı hastaneden çıkartılmış ve Atina'nın 50 Kilometre kadar kuzeyinde tutuklu bulunduğu «Oropos» Kampı'na gönderilmiştir. Çeşitli protestolara rağmen cuntanın Teodorakis'e zulmü devam etmektedir.

Arafat'a Yardım

Moskova'ya bir ziyarette bulunan El Feth Örgütü Lideri Yaser Arafat, düzenlediği basın toplantısında, «Moskova'ya yaptığım ziyaretin vereceği meyveleri yakın bir gelecekte bütün dünya görecektir» demiştir. «Sovyetler Birliği'ni ziyaretim, kişisel değil, Filistin ihtilalinin dost. Sovyet halkına bir ziyaretidir. Hararetle karşılandık. Sovyet yöneticileri, Filistin İhtilali'nin amaçlarına büyük anlayış gösterdiler» diyen Arafat konuşurken, toplantının yapıldığı Amman Baro binasının damında komandolar nöbet tutmuşlardır. Arafat, ayrıca, uçaklara yapılan suikastlerle ilgili bir soruya karşılık, sivillerin hayatını tehlikeye sokacak bütün davranışlara karşı olduğunu bildirmiştir.

Çölok beraat etti

Arnavutluk folklor gösterilerini seyrettiği sırada komünizm propagandası yaptığı iddiasıyla yargılanan tiyatro sanatçısı Ayberk Çölok, 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde beraat etmiştir.

27 şubat

toprak kavgası

Polatlı'nın İgciler Köyünde, köy ileri gelenlerinden Şerafettin Ateş'in mallarını Konyalı yörüklere satmasıyla başlayan olaylar, İgciler köylülerinin, yörüklerin köye yerleşmesine karşı çıkmalarıyla silahlı bir gelişme göstererek geçtiğimiz hafta kanlı bir safhaya girmiştir. Köy imamı Emir Öztürk'ün ölümüne ve 6 kişinin tutuklanmasına sebep olan olaylar şimdilik yatıştırılmışsa da, yeni olayların her an için çıkması muhtemeldir. Olayın nedeni, köydeki hazine topraklarıdır. Yerliler bu toprakların dağıtımı halinde yeni gelenlerin de pay alacağını düşünerek yeni yerleşmelere karşı çıkmaktadırlar. Öte yandan dönümüne 40 bin lira vererek aldıkları söylenen topraklara yörüklerin yerleşme çabaları bu çatışmaları doğurmaktadır. Topraksızlık, kardeşi kardeşe kırdırmaktadır. Bu köydeki hareketler hazine arazilerinin düzensiz dağıtımını engelliyen işçi - köylü iktidarına kadar sürecektir.

Yücel Anıldı

Köy enstitüsü kurucularından eski Milli Eğitim Bakanı Hasan Ali Yücel, ölümünün 9. yıldönümü dolayısıyla mezarı başında yapılan bir törenle anılmıştır.

28 şubat

Barış Gönüllüleri

Amerikan emperyalizminin maskeli ajanları olan Barış Gönüllüleri'ne karşı başlayan direniş hareketi güçlenmektedir. Son olarak Ankara'da Gazi Eğitim Enstitüsü öğrencileri, barış gönüllülerinin okuldaki görevlerine son verilmesi için boykota başlamışlardır. Boykot yapan öğrenciler, ayrıca okul içerisinde Amerikan aleyhtarı gösterilerde bulunmuşlar, bu arada bir Amerikan bayrağını yakmışlardır. Bunun üzerine toplanan Gazi Eğitim Enstitüsü Genel Kurulu da, barış gönüllülerine enstitüde görev verilmemesi için bakanlığa teklifte bulunmayı kararlaştırmıştır.

3 öğretmen tutuklu

Genel öğretmen boykotu sırasında Boykot Yürütme Kurulu'nda görevli bulunan Ahmet Öztürk, Rafet Öcal ve Bülent Ersen adlı üç öğretmen, Aybastı Asliye Ceza Mahkemesi tarafından tutuklanarak cezaevine gönderilmişlerdir. Öğretmenlerin tutuklanma gerekçesi, dava ile ilgili delilleri ortadan kaldırabilecekleri ihtimalidir! Öte yandan boykotla ilgili olarak Ordu Asliye Ceza Mahkemesi'ne sevkedilen TÖS ve İLKSEN şubeleri başkanları ise beraat etmişlerdir. Isparta'da ise, Vali'nin başkanlığında toplanan İl Disiplin Kurulu, öğretmen boykotuna katılan 100 kadar öğretmenden 29'una ikişer yevmiye para cezası vermiştir. Ayrıca TÖS ve İLK-SEN sendikaları tarafından kurulan inceleme komitelerince boykot sonuçları değerlendirilmektedir.

GÖZ GÖRE

YALÇIN ÇETİN

HAFTANIN YORUMU

DOĞAN ÖZGÜDEN

SATILMIŞLAR!

DEMİREL kumpanyasının tek başına bir Yeminliler iktidarı sağlayabilmek için son anda devlet imkanlarını da kullanarak diğer partilerden ve bağımsızlardan milletvekili transfer etmesi, Türkiye politika hayatındaki satılmışlıkların somut belgesi oldu... Ama satınalmalar ve satılmışlar sadece bunlardan ibaret değil ki... Hatta bunlar çok yüzeyde kalan, Türkiye halklarını uzun sürede sefalete, esarete mahkum edecek büyük satışların yanında esamisi bile okunmayacak cinsten satılmalardır. Evet, onlar İnönü'nün ve diğer burjuva politikacılarının alınlarına yapıştırdığı «Satılmışlar» damgasından kolay kolay kurtulamayacaklardır, ama politika arenasında onlara bu damgayı vuranların da uluslararası politika borsasındaki rayiçleri bilindiğinden, herhalde bu damga pek gölgede kalacaktır. Nitekim, geçen hafta bir yandan milletvekili borsasında alım-satım işleri ateşli bir şekilde devam ederken, öte yandan basına açıklanan Türk Silahlı Kuvvetleri'nin durumu ile ilgili belgeler, 25 yıldan beri sorumluluk mevkiinde bulunan kişilerin kendileriyle birlikte Türkiye'yi nasıl sattıklarını ortaya koymuştur. Makarios'un ve Yunan yetkililerinin koro halinde yine «*Enosis*» türküsünü söylemeye başladıkları şu günlerde, bir yandan Amerika, Yunan Cuntası'na karşı silah ambargosunu kaldırmakta, bir yandan da Fransa Yunanistan'a modern hücumbotlar ve Mirage uçakları vererek Ege'deki kuvvet dengesini Yunanistan lehine değiştirmektedir.

İŞTE satılmışlık... Yunanistan yarın «Enosis»i gerçekleştirirse, Yunan hava ve deniz kuvvetlerinin üstünlüğü, ayrıca Amerikan generallerinin silahlı kuvvetlerimiz üzerindeki mutlak kontrolu karşısında Türkiye hiçbir müdahalede bulunamayacak, emrivakiyi kabul edecektir. Öyleyse, Türkiye Amerika'nın dümensuyuna girdiği 25 yıldan beri bütçesinin büyük kısmını boşu boşuna silahlı kuvvetlere yatırmakta, vatan çocukları hayatlarının en verimli 1,5 - 2 yılını boşu boşuna silah altında harcamaktadır. Ne garip tecellidir ki, 25 yıldır Türkiye'nin bütün imkanları Sovyet tehlikesine karşı seferber edilirken, Kıbrıs konusunda Sovyetler Birliği Türkiye'nin lehinde tavır almakta, hatta bu yüzden Yunanistan'da protesto edilmekte, buna karşılık dost ve müttefikimiz(!) Amerika ile Fransa, Türkiye'yi arkadan vurmaktadırlar. Mümkündür ki, büyük sermayenin ve Amerikan emperyalizminin adamı Pompidou'nun geçen haftaki Amerika seyahatinde tezgahlanan yeni planlar arasında Yunanistan'ı Türkiye'ye karşı silahlandırmak da vardır. Eğer satılmışlık aranıyorsa, tesadüfen meclise düşmüş üç beş kişinin transferinde değil, Türkiye'yi ekonomisi, dış politikası, silahlı kuvvetleriyle 25 yıldan beri emperyalizme ipotek edenlerin siyasi havatında aranmalıdır.

SATIŞ işlemleri bunlarla da kalmamaktadır. Politikacıların iplerini ellerinde tutan kapitalistlerimiz de, birbiri ardına yapılan karanlık ziyaretlerde yeni satışlar tezgahlamaktadırlar. Özellikle Türkiye'nin Ortak Pazar'a sokulması ve Avrupa kapitalizminin sömürgesi haline getirilmesi çabalarının hızlandığı şu günlerde, uluslararası sermayenin, siyonizmin ve masonluğun bellibaşlı örgütlerinden biri olan Rotary International'in Başkanı James Conway İstanbul'a gelerek temaslarda bulunmuştur. Tıpkı, siyonist Amerikan senatörü Jacob Javitts'in temasları gibi... Bu karanlık temaslar, MHP'li komandolar tarafından spektaküler şekilde protesto edilmiştir. Ya bütün bu satılmışlıklar karşısında bizim sol örgütler ne yapmaktadır? Burjuva demokrasisinin iflası ve burjuva politikacılarının satılmışlığı her an biraz daha belgelenirken, başta TİP olmak üzere tüm devrimci kuruluşlar, eşi görülmemiş bir pasifizm içerisinde susmaktadırlar. Oysa iki yıldır halkoyunda iç mücadeleler dolayısıyla çok puan kaybeden sol için, yaşadığımız günler, kitlelerle bağ kurabilmek bakımından en büyük imkandır. Solun pasifizmi sürüp gittiği takdirde, satılmışlar tekrar zaman kazanmak imkanını bulacaklardır...

A.P. - C.H.P. Bütünleşmesi Hakim Sınıflar Diktatoryasıdır!

Uğur MUMCU

Adalet Partisi içerisindeki son olaylar ilginç gelişmelere yol açmaktadır. Ancak bu olayları tek başlarına alıp büyütmek ve buna «siyasi buhran» adı takmak da bir parça yersizdir. Buhran aslında üretim güçlerinin temel lindedir ve cici demokrasimizin irili ufaklı siyasetçileri ve devlet büyük ve küçükleri ile bu buhranın gizlenilmesine çalışmakta, bilinçlenen sınıf ve tabakaların örgütlenmeleri çeşitli yollarla önlenmektedir. Adalet Partisi bütün görünüşüne ve yaldızlarına rağmen egemen sınıfların çıkarını çok acemice korumakta, iktidar başının vurdumduymazlıkla örtülmeğe çalışılan beceriksizliği artık egemen sınıflara güven vermemektedir! Elini devrimci kanına da boyayan bu eski Amerikan firması müteahhidinin tutumu Türkiye'yi süratle ikinci bir 27 Mayıs'a götürmektedir. Artık egemen sınıfların at nalından nazarlık boncuğu Bay Demirel'in boynunda tılsımını yitirmektedir. Egemen sınıflar 69 seçiminden önce bu hesabı yapmışlar ve kendilerine bağlı kalemlerle, Türkiyeyi ancak AP - CHP koalisyonunun kurtaracağını yaymağa başlamışlardır...

İlk iş, Adalet Partisi ile Halk Partisi'nin kendi içlerinde bir temizlik yapmalarını sağlamaktı. Odalar Birliği seçimi. Adalet Partisi için kaçırılmaz bir fırsattı. Erbakan Hazretleri de parti içerisindeki ümmetçi - takunyalı takımını sürükleyecek, böylece Adalet Partisi'nin aşırı sağ suçlamalarından kurtarılması sağlanacaktı. Gerçi Erbakan hazretlerinin tesbihi birçok Adalet Partiliyi yerinden sökmeye yetmedi. Sultan Abdülhamid Han'ın bu gayri - meşru varisi ancak etrafında birkaç kişi toplayabildi. Ama Bay Demirel durumdan çok hoşnuttu. Kendisine bir «cumhuriyet çocuğu olarak» **savaşacağı sağcılar yaratılmıştı. Böylece ordunun içinde beliren hoşnutsuzlukları Adalet Partisi'nden başka bir partinin üzerine çekmeyi başarmış; Kumandan Paşalara karşı zevahiri korumuştu.**

Egemen sınıfların Halk Partisi için uyguladıkları plan biraz daha farklı ve duyguluydu. Parti içi sollarını temizlemede bir olay yaratılmalı, gerekirse bunların kendiliklerinden partiden ayrılmaları sağlanmalıydı. Konu bulundu ve demokrasi sabıkalısı Bayar kuyudan çıkarılmağa başlandı. Parti içersindeki devrimciler bu tutuma karşı çıkınca çelebi nezaketli ve şair ruhlu bay Ecevit'in öfkelerini üzerlerine çektiler. Kendisi af aleyhinde Ulus Gazetesi'ndeki köşesinde inciler dizdiren sabık devrimci yazar, şimdi affa karşı çıkanları «devrim yobazlığı» **ile,** «demokrasi düşmanlığı» **ile suçluyordu. Bir de koluna ege**men sınıfların bütün ayrıcalıklarından yararlananlarla, **Amerikancı elit teorisini aranjman şarkıları gibi tercüme edip sunan «aklı evvelaleri de alarak** «aydın - halk» **ikiliğinden söz etmeğe başladı. Bu çekişme içersinde Halk Partisi içersindeki devrimciler ve namuslu aydınlar temizlenmiş oluyordu. Hakim sınıflar, Halk Partisi içerisinde de başarıya ulaşmışlardı. Şimdi her iki** «iri kıyım» **parti de birbirlerine yaklaşmağa kendilerini daha «ehil» görmeğe başlamışlardı. Bu arada** «asgari müşterekler» **de hemencecik tesbit edildi. Bu da** «rejimi tehdid eden tehlikelere karşı demokrasiyi korumaktı, aşırı cereyanlarla mücadeleydi.»

Adalet Partisi içindeki son olaylar bu gelişmelerin bir halkasıdır. Demirel'e karşı çıkanlar daha haklı ve daha memleketçi ve milliyetçi görmek hatadır. İçlerinde Bay Demirel ile suç ortaklığı etmiş olanlar, petrol emperyalizmine kapı açanlar, devrimci kanına susayanları karanlıklarda destekleyenler vardır. Egemen sınıfların istediği Bay Demirel iktidarının devrilmesi, birkaç küçük siyasi buhran havası, ondan sonra da «demokrasiyi korumak», «memleketin yüksek menfaatleri», «demokrasi düşmanları ve aşırı cereyanlarla mücadele» **gibi gerekçeler ile AP - CHP iktidarını, yani hakim sınıflar diktatoryasını kurmaktır. İşte yıllarca** «bir sosyal sınıfın diğer sosyal sınıfa tahakkümü» **dedikleri, böylece gerçekleşmiş olacak ve demokrasinin** cicili bicili **utanç duvarları arasında demokrasi oyununa devam edilecektir.**

Şimdi Türk sosyalistlerine düşen görev, makyajlı bur*juva diktatörlüğünün içyüzünü halka anlatmaktır.* Anayasanın neden uygulanmadığını ve neden uygulanmayacağını, ikili anlaşmaların neden feshedilemeyeceğini, toprak reformunun neden yapılamayacağını, petrollerin, madenlerin neden devletleştirileceğini tek tek halka anlatmak ve hakim sınıflar iktidarının aslında bir koalisyon olmadığını, AP ve CHP'nin birbirlerini **tamamlayan parçalar olduğunu açıklamak gerekiyor.**

27 Mayıs'tan bu yana sosyalist birikim sayıca azlığına, örgüt içi çekişmelere ve kişisel çatışmalarına rağmen, hakim sınıfları ürkütmüştür. İşte şimdi köprü geçilirken at değiştirilmektedir. Devrimcilerin yapacakları hesaplar buna dayanmalıdır.

«Bizler günlerdir kamuoyuna «Diyarbakır Tıp Fakültesine sabotaj yapmak isteyenler yakalandı», Türkiye'de sabotaj yapmak için «El Fetih'de yetiştirilen sabotajcılar yakalandı» gibi kasıtlı, sansasyonel haberlerle yansıtılan olaydan dolayı Diyarbakır Cezaevi'nde tutuklu bulunan devrimcileriz.

«Bu manşetler işbirlikçi iktidar yetkililerinin ve polisin kamuoyundaki maksatlı, asılsız suçlamaları, tertipleridir. Hiç şüphe yoktur ki, bu tertipler de diğerleri gibi ergeç iflas edecektir.

«*Suçsuzluğumuz, ezilmişliğimiz kadar* meşru, alın terimiz kadar kutsaldır. Tek suçumuz geri kalmış bir ülkenin çocukları olmamız ve emperyalizmin ne olduğunu bilmemizdir. Türkiye'nin gerçeklerinden haberdar olmamız ve emperyalizmin bütün dünyada tezgahladığı oyunları bilmemiz, emperyalizme karşı mücadele etmemiz, geri kalmış bir ülke olan Türkiye'de suçmuş gibi gösterilmek isteniyor.

«Biz dünya halklarının baş belası emperyalizme karşı çarpışan Ortadoğu halklarının haklı mücadelesini desteklemek için Filistin'e gittik. Amacımız bir taraftan Arap halklarının kurtuluşunu desteklemek, *diğer taraftan, Türkiye'li devrimciler* olarak bize düşen görevlerin bir kısmını yerine getirmekti.

«Fakat biz, dünya halklarının dayanışmasına ve kurtuluş hareketlerinin gelişmesine emperyalizmin tahammül edemediğini biliyorduk.

«Çıkarlarını devam ettirmek için emperyalizmin her türlü insanlık dışı metodları tatbik etmekten geri kalmayacağını da biliyorduk.

«Artık BÜTÜN TÜRKİYE HALKLARI da son olarak bize karşı girişilen tertip dolayısiyle Emperyalizmi ve işbirlikçilerini bir kez daha tanımalı ve bilmelidirler.

«İşbirlikçi iktidar Arap halklarının haklı mücadelesi için gittiğimiz Filistin'e ardımızdan ajanlarını göndermiştir. İleride tatbik edeceği oyunların planlarını hazırlamıştır. Yurda dönüşümüzde bizleri ustaca hazırlanmış tertiplerle yakalatıp, kamuoyuna **«sabotajcı»**, **«kiralık ajanlar»** olarak tanıtmak için TRT'yi ve basını da aynı tertip içine sokmağa çalışmıştır.

«150 saatten fazla işkenceye tabi tutulduk. Önceden hazırlanmış ifadeler bize imzalattırılarak, suç dosyaları haline getirildi. Güdülen amaç Türkiye'de tüm devrimci hareketi bu tertibin içine sokmak ve kitlevi tutuklamalarla bir faşist terör ortamı yaratmağa çalışmaktı.

«Günlerce süren işkenceler ve insanlık dışı uygulamalar, adli makamlara «tahkikatı derinleştiriyoruz» şeklinde yansıtıldı.

«Bütün bunlar: altı günlük işkence, binlerce cop, sopa, küfür ve sayısız ifadeler işbirlikçilerin ve ortaklarının çıkarlarını korumak içindi.

«Türkiye halklarına şu noktayı kesinlikle açıklamak isteriz: **Bizim şurayı**

Kabine buhranı, burjuva demokrasinin iflasıdır !

GÜNLERDEN beri süregelen kabine buhranı sırasında gazete manşetlerini işgal eden yüzkızartıcı gelişmeler, bu zoraki buhranın aslında **«burjuva demokrasisinin iflası»** olduğunu göstermektedir.

Burjuva demokrasisinin iflas sahnesinde ise, büyüklü küçüklü bütün politikacılar kendilerine düşen rolleri bihakkın oynamaktadırlar.

Bir yıldan beri ısrarla vurguladığımız gibi, politika alanında üstü kapalı yada açık bütün faaliyetler, bir **«koalisyon»**un kurulmasına yönelmiştir. Demirel kör parmağım gözüne kabilinden bir davranışla AP Grupu'nun Meclis'te çoğunluğu yitirmesine sebep olabilecek parti içi operasyonlara girişmiştir. Cumhurbaşkanı Sunay, tam buhran anında hükümetin meclisten geçirdiği iki kanunu arka arkaya veto ederek **«mali»** bakımdan tek başına bir AP iktidarı için bütün yolları kapamıştır. CHP Genel Başkanı İnönü ise, beş yıldan beri siyanet kanadı altında tuttuğu Demirel'i geçen hafta birdenbire, hem de en sert biçimde karşısına alarak tek başına AP iktidarına hateme çekecek darbeyi indirmiştir.

Demirel'in bir nevi **«intihar»** mahiyetindeki davranışlarının nedenleri ve ayrıntıları geçen sayılarımızda açıklanmıştı.

Cumhurbaşkanı Sunay'ın **«Yetki Kanunu»**nu veto ederek Demirel Hükümeti'ni arkadan vurmasının nedeni de geçen hafta açığa çıkmıştır. Bunun nedeni, Odalar Birliği tarafından Sunay'a verilen bir rapordur! Raporda şöyle denilmektedir:

«Bakanlar Kurulu'na verilen yetki ile vergi nisbetlerini otomatik artırma imkanı elde edilmektedir. Bunun ne kadar sakar ve tehlikeli bir yol olduğu izahtan varestedir. Zira, bu suretle mükellefler ve iş alemi her sene bir sürpriz karşısında kalma endişesi içine girecek ve binbir müşkülatla yaratılan ve sermaye tekevvününün temelini teşkil eden tasarruf zihniyetine son verecektir.»

Bugüne değin nüfusun çoğunluğunu teşkil eden işçi sınıfının, köylülüğün ve küçük burjuvazinin çıkarlarını, özgürlüklerini ayaklar altına alan nice kanunu derhal onaylayan Sunay'ın, kapitalist sınıftan gelen bir itiraz üzerine Yetki Kanunu'nu, hem de kabine buhranını şiddetlendirmek bahasına veto etmesi bir gerçeği ortaya çıkartmıştır.

● Her ne kadar bayram mesajlarında Sunay milletin bütünlüğünden söz etmekteyse de, aslında kulakları sadece egemen sınıflardan gelen isteklere karşı hassastır.

● Ayrıca kapitalistler de, artık Demirel iktidarını, yada tek başına AP iktidarını gözden çıkartmışlardır. Cumhurbaşkanını hükümetin karşısına dikmektedirler.

Kabine buhranının burjuva politikacıları için en yüzkızartıcı atraksiyonu ise, hiç şüphesiz,

iktidarın tadına doyamayan Yeminlilerin, Demirel'e rağmen Demirel'i hükümetin başında tutabilmek için giriştikleri milletvekili transferi olmuştur. Bütçe oylaması sırasında 41 AP'linin kırmızı oy vermesi üzerine sandalye sayısı 213'e düşen AP Grupu'nu yeniden 226 üyeli bir çoğunluğa kavuşturabilmek için iki haftada çeşitli partilerden 8 milletvekili transfer edilmiştir. Yüzbinlerce liralık transfer ücreti ve kredi karşılığında yapıldığı söylenen adam çalmalardan en ilgi çekici olanı MP Milletvekili Cevat Eroğlu'nun AP'ye geçişidir. Zira, Eroğlu, milletvekili adayı olurken, MP'den istifa ettiği takdirde milletvekilliğinden de istifa edeceğine dair Bölükbaşı'ya noterden tasdikli

Tutuklu 11 devrimci gencin Türkiye halklarına bildirisi

El Feth'te eğitim gördükten sonra Türkiye'de sabotajlar yapmağa teşebbüs ettikleri iddiasıyla yakalanarak günlerdir demir parmaklıklar arkasında tutulan devrimciler Türkiye halklarına şu bildiriyi yayınlamışlardır:

yada burayı bombalayacağımız, sabotaj yapacağımız iddiası **YALANDIR, KASITLIDIR, TERTİPTİR,**

«Biz devrimciyiz. Türkiye'nin, devrimci mücadelenin neresinde olduğunu biliyoruz. Hepimizden kuruş kuruş toplanarak, hepimizin parasıyla, emeğiyle, çilekeş Doğu Anadolu halkına binbir güçlükle açılan bir üniversiteyi bombalamak hiçbir devrimcinin *düşünebileceği bir* şey değildir.

«Bu tertipleri, ancak, bütün dünya halkları gibi Türkiye halklarını da inleten emperyalizm ve işbirlikçileri düşünebilir.

«Bu yalanlar, bu oyunlar TÜRK - KÜRT halklarının kardeşliğini, dostluğunu ve devrimci dayanışmasını bozmak içindir.

«Bu yalanlar, emperyalizme ve onun Orta - Doğu'daki ileri karakolu saldırgan İsrail'e karşı savaş veren Arap halklarının devrimci mücadelesini, bütün yüreğiyle destekleyen Türkiye halklarının bu devrimci mücadele ile bağlarını gevşetmek, kuşkuya düşürmek için hazırlanan tertiplerdir.

«İsnat edilen suç ne kadar ağır olursa olsun, zulüm ne kadar artarsa artsın, devrimci kavgamızdan asla dönmeyeceğiz. *Kavgamız dünya halklarının devrimci mücadelesinin* bir parçasıdır. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin bu planı da suya düşecektir. Biz devrimci yolumuzuda azimle, inançla, inatla sonuna kadar yürüyüyeceğiz.

Zafer mutlaka devrimci dünya halklarınındır.

«Yaşasın bağımsızlık kavgamızın yılmaz *militanları!*

«Kahrolsun emperyalizm ve bütün uşakları!

«Yaşasın Orta Doğu Halklarının Devrimci Kurtuluş Dayanışması!

«YAŞASIN HALKIMIZIN VE TÜM DÜNYA HALKLARININ ZAFERE YÖNELMİŞ «DEVRİMCİ MÜCADELESİ!»

Teoman Ermete, Ercan Enç, Hüseyin *İnan, Attila Keskin, Kadir Manga, Müfit* Özdeş, Alpaslan Özdoğru, Tuncer Sümer, Hamit Yakup, Ali Tenk, B. Emanet.

Kamuoyuna Uyarma

Tutuklu devrimcilerin avukatı Yusuf Ekinci de ayrıca şu bildiriyi yayınlamıştır:

«Şubat ayının başında Diyarbakır Tıp Fakültesi'ne sabotaj yapacakları kamuoyuna açıklanan çoğunluğu ODTÜ öğrencisi 11 kişi tutuklanmıştır. Gerek ciddi diyeceğimiz basın, gerekse bağımsız yayın yapması gereken TRT kamu oyuna bu 11 genci sabotajcı olarak ilan etmişlerdir. Gençlerin Diyarbakır Tıp Fakültesi'ne karşı sabotaj yapacakları iddiası ileri sürülerek *kamuoyu gerçeklerden uzak tutulmuştur.* Ve Diyarbakır'daki olayla kamuoyu arasında bir duvar örülmüştür.

«11 Genç Arap halklarının kurtuluş örgütü El Fetih'in eğitim ve çalışmalarını izlemek üzere sınırı geçtiklerini söylemişlerdir. Gerek tevkif müzekeresinde, gerekse tahkikatın yürütülmesinde sabotaj yapmaya ilişkin bir suçlama söz konusu değildir. Eldeki delil ve ifadelerde de Fakülte'ye sabotaj yapmak söz konusu olmamıştır. Bu gerçeklere rağmen kamuoyuna karşı ciddi görev görmesi gereken basının ve TRT'nin olayları yanlış aktarması üzücüdür. Bir kamu görevlisi olarak ciddi basını ve TRT'yi uyarıyorum.»

---

taahhütname vermiştir. Diğer transferler ise, Bağımsız milletvekilleri Ali Avni Turanlı, Mehmet Aydar ve İsmet Balci, MNP Milletvekili Kasım Emre, YTP milletvekillerinden Mehmet Bilgin, Nimet Ağaoğlu ve Selahattin Orhan'dır. AP Genel Yönetim Kurulu, seçimlerden önce, AP'den istifa ederek bağımsız milletvekili seçilenlerin tekrar partiye alınmaması yolunda karar verdiği halde, kabine buhranı sırasında bu karar da ayaklar altına alınarak üç bağımsız milletvekili bağra basılmıştır!

Bu arada, AP Yüksek Haysiyet Divanı'nın 41'lere verdiği savunma süresi dolmuş, 41'ler savunma yapmak yerine toplu bir telgraf çekerek Demirel'e ve Yüksek Haysiyet Divanı Başkanı'na veryansın etmişlerdir. Ancak Yeminliler, koltuk sevdası uğruna bunları da sineye çekmişler, adam ayartabiliriz düşüncesiyle ihraç kararlarını ertelemişlerdir.

Bu tiksinti verici pazarlıklar ortasında, uzun süreden beri anlamlı şekilde susan CHP Genel *Başkanı, Demirel'e* beklenen darbeyi indirmiştir.

İnönü'ye göre, **«Hükümet teşkili, itibar edilmesi mümkün olmayan usullerle uzatılmaktadır. Milletvekilleriyle yapılan hesaplar, açıklanan nüfuz suiistimalleri bahsinde kamuoyuna hiç *saygı göstermeyen tutumlar,* içinde bulunduğumuz siyasal bunalımdan çok daha ağır neticeler verecek iktisadi ve mali güçlükler, devletin idaresini çetin yollara yöneltmektedir. «Süleyman Demirel ve İhsan Sabri Çağlayangil'in işbaşında devam etmeleri, bütün iç ve dış karanlık ihtimallerin *tam bir çaresizliğe* varmasını intaç edecektir.**

«AP bu iki siyaset adamının dışında herhangi bir hükümeti teşkil etmekte güçlük çekmez ve böyle bir hükümeti ciddi nedenler ortaya çıkmadıkça düşürü, memleketi idaresiz bırakmak kimsenin aklından geçmez. Elverir ki, hükümet teşkilinde, iç ve dış siyasi ve ahlaki, mali ve iktisadi tutumları apaçık belli olan insanlarda sun'i olarak *ısrar edilmesin.»*

Ahlak ve fazilet havarisi rolünde sahneye çıkan İnönü'nün tutumu da, içten pazarlıklılığın, riyakarlığın yeni *bir* örneğidir. Zira, 1961 seçimlerinden sonra İnönü'nün hükümet kurabilmek için **«itibar edilmesi mümkün olmayan usullere»** nasıl başvurduğunu, bakanlık vaadiyle son anda nasıl milletvekili transfer edildiğini unutacak kadar uzun zaman geçmemiştir.

İnönü'nün **«buhrandan kurtulma»** yolu olarak sadece iki kişinin başının yenmesini istemesi de, şanına yakışır bir başka oyundur. Zira İnönü de pekâlâ bilmektedir ki, böyle bir operasyon AP'nin tam anlamıyla ikiye bölünmesine yolaçacak, bunun doğal sonucu da, emperyalizmin tezgahladığı **«Koalisyon»** olacaktır!

Bu koalisyonun kaçınılmazlı*ğını İnönü de, Demirel de, Su*nay da uzun zamandan beri bilmektedirler; çünkü emperyalizm ve yerli işbirlikçileri öyle istemektedir. Onların isteğine karşı çıkmak ise, faziletleri kendilerinden menkul burjuva politikacılarının harcı değildir.

Ancak Ortadoğu'da emperyalizmin çöküş temposuna paralel olarak, Türkiye'de de emperyalizmin empoze ettiği burjuva demokrasisinin itibarı halkoyunda son rezaletlerle, satılmalarla beş paralık olmuş, iflası belgelenmiştir.

Devrimci Üniversite Gençliği Direniyor

Siyasi buhran devam ederken, devrimci gençliğin anti - demokratik ve işbirlikçi eğitim düzenine karşı savaşı da sürmektedir.

Prof. Erdal İnönü'nün ODTÜ'de rektör vekili atanmasından sonra gençlerin mütevellit heyet'li yönetime karşı direnişlerinin kırılacağını zanneden işbirlikçiler, direnişin gerçek nedeninin kişi meselesi değil, bir prensip meselesi olduğunu boykotun tekrar başlatılmasıyla görmüşlerdir.

23 Şubat Şubat sabahı ODTÜ'de yapılan forumda öğrenciler, anlaşmaya varıldığı halde Mütevelli Heyeti'nin rektör seçimi ile ilgili yönetmeliği hazırlamadığını, bu yüzden asıl rektörü atamadığını belirterek bunlar gerçekleşinceye kadar boykot kararı almışlardır.

Bunun üzerine Rektör Vekili Prof. Erdal İnönü, öğrencilerin isteklerini gerçekleştirmek üzere harekete geçmiş, ilk olarak Akademik Konsey'deki boş üyelikleri tamamlattırmıştır. Daha sonra toplanan Akademik Konsey, üniversite rektörünün yine mütevelli heyetince, fakat Akademik Konsey'in göstereceği üç aday arasından seçilmesini, bu yıl ise Prof. İnönü'nün tek aday **olarak rektörlüğe getirilmesini** öngören bir yönetmelik *taslağı* hazırlayarak Mütevelli Heyet'e sunmuştur.

Konsey, böylece, Amerikan usulü yönetimi, yani mütevelli heyeti kabul etmiş, üniversite özerkliğini ortadan kaldıran bu kukla heyetin otoritesine boyun eğmiş olmaktadır.

Devrimci gençliğin bundan sonraki üniversite içi mücadeleleri, *mütevelli heyetin* kaldırılması, ODTÜ'de demokratik bir yönetim kurulması amacına yönelik olmalıdır.

İstanbul Üniversitesi Orman Fakültesi'nde de geçen yıl yapılan işgal ve boykotların elebaşısı oldukları iddiasıyla üç öğrencinin 15 gün süre ile okuldan uzaklaştırılması üzerine, öğrenciler bu kararı protesto etmek üzere yeniden boykota başlamışlardır.

Kaya Karahan, Abdurrahman Sağkaya ve Mehmet Sandır adındaki öğrencilerin uzaklaştırılması üzerine başlayan boykot karşısında Dekan Prof. Kemal Erkin, sınavlara girmeyen öğrencilerin şubat haklarını kaybedeceklerı tehdidini savurmuştur. Öğrenciler ise *bir bildi*ri yayınlayarak, arkadaşlarının cezalandırılmasını protesto etmişler ve **«Demokratik ve milli bir üniversite için direneceklerini»** açıklamışlardır. Öğrenciler ayrıca, dekan ile fakülte yöne*tim kurulunun* da *istifa etmelerini* istemişlerdir.

Öte yandan, iki ay önce sağcı zorbaların baskınları sonucunda iki devrimci öğrencinin şehit edilmesinden sonra kapatılan Yıldız Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akademisi'nin 9 Mart'ta tekrar öğrenime başlaması yönetim kurulu tarafından *kararlaştırılmıştır. Kurul,* ayrıca, öğrenci yurdunda yatan vatılı öğrencilerin başka yurtlara nakledilmesini, öğrenci cemiyeti binalarının boşaltılmasını da, okulun açılması için şart koşmuştur.

Buna karşılık Akademi öğrenci *temsilcileri, yönetim* kurulu kararına karşı çıkarak **«Öğrencilere ait cemiyet binalarının boşaltılması, tehlikeli olup, hiçbir problemi halletmeyecektir. Ayrıca, yurdun başka yerlere nakli, maddi durumu bozuk bir çok arkadaşımızı zor durumda bırakacaktır»** demiş*ler, yönetim kurulu kararların*dan vazgeçmezse, Akademi'nin 9 Mart'ta açılmasının mümkün olamayacağını açıklamışlardır.

Devrimci Kardeşlerimize Duyuru

Amerikan emperyalizmine ve *işbirlikçilerine* karşı devrimci eylemlerinden dolayı cezaevinde yatmakta olan yirmi beş arkadaşımız için **«devrimci dayanışma kampanyası»** açılmıştır. Yardım etmek görevimizdir.

TÜRKİYE DEVRİMCİ GENÇLİK FEDERASYONU GENEL BAŞKANLIĞI

Bağışlarınızı T.C. Ziraat Bankası Kızılay şubesi 21670 Nolu hesap numaramıza yatırınız. Bağış miktarı ve harcamalar ayrıca ilan edilecektir.

LOKAVT ZORBALIĞINA SAHNE OLAN CHRYSLER FABRİKASI
— Otomobil İş Sendikası kimin çıkarına hizmet ediyor? —

KOLLUK KUVVETLERİ
— Devlet kimden yana? —

Montaj Sanayiinde İşçiye Patron - Sarı Sendikası Komplosu mu?

Chrysler'deki Lokavt İşçi için dönüm noktasıdır!

Osman S. AROLAT

— Konuşamam ağabey çünkü lokavt.

— Grev olsa anlatırdık.

— Dediklerini sıralardık bir bir.

— Hem sendikadan da kesin talimat verdiler konuşmayın diye.

Sonra yine bir süre önceki suskunluğun içine gömülüyoruz. Çadırdaki işçiler bana bakıyorlar, ben onların yüzlerine bakıyorum. Bir ara bir ikisi lafın bir ucundan girmek istiyorlar. Temsilci araya girip kesin ifadelerle susturuyor. Kalkıp gitmekten başka çare kalmıyor. Ben de öyle yapıyorum.

14 Şubat 1970 gününden bu yana işbirlikçi patronun lokavt ilan ettiği Chrysler fabrikası'na gidip işçilerle konuşmak istiyenler hep aynı olayı yaşıyorlar. Fabrikanın önündeki çadırlarda o günden buyana nöbet tutmakta olan işçilerin ağızları «lokavt» denen bir kilitle kapalı.

Bu yaşadığım gerçek, benim, 274 - 275 sayılı kanunları ve bu baş belası kanunların kahramanı Ecevit'i ve işçi sınıfının aleyhine olan bu kanunun çıkış gününü «işçi bayramı» ilan eden işbirlikçi Türk - İş Konfederasyonunu bir kere daha anmama sebep oluyor. Hem de küfürle ve nefretle...

Chrysler Gebze'de yabancı sermayenin ortak olduğu, 630 işçinin çalıştığı bir kamyon - kamyonet montaj fabrikasıdır. Diğer bütün benzerleri gibi çeşitli oyunlarla elde edilen kazanç yurt dışına transfer edilmektedir. Yıllık kapasitesi 3200 - 4000 vasıta civarındadır. İşverenin iddiasına göre kamyonetleri 45 bin, kamyonları 90 bin liraya satılmaktadır. Piyasa fiyatları ise kamyonetleri için 80 bin, kamyonları için 144 bin liradır. Ve sendikanın iddiasına göre, yapılan lokavtın amacı **«işçileri perişan etmek bahasına da olsa, kamyon ve kamyonetlerine zam yapmaktır.»**

Lokavt öncesi

Lokavt öncesi olaylar eylül ayına kadar uzanmaktadır. O tarihte fabrikada yeni dönem toplu sözleşme için iki sendika müracaatta bulunur. Bunlardan biri DİSK üyesi ve geçen dönem sözleşme yapan Maden - İş sendikası, diğeri Türk - İş'e bağlı Metal - İş Konfederasyonunun üyesi Otomobil - İş. Toplu sözleşme imzalama yetki işini tesbit için yapılan ilk sayımda bir oy farkla oylamayı Otomobil - İş kazanır. Maden - İş itirazlarla ilgili olarak mahkemeye müracaat eder. Hakim kararıyla bir istifa geçerli sayılır ve iki taraf da yetkisiz kılınır. Yeni sayım yapılır Maden İş istifalar dışında 330, Otomobil İş 260 üye gösterir. İzmit Bölge Çalışma Müdürlüğü, Maden - İş'in bir önceki sayımda 124'ü kabul edilmiş olan 130 üyesini, belgelerinde silinti olduğu gerekçesiyle reddeder. Mahkemeye yeniden yapılan müracaat kabul edilmez. Ve böylece Türk - İş üyesi Otomobil - İş, yetkiyi alır.

Emperyalizmin işbirlikçisi Chrysler Fabrikası'nın işverenleri ile Otomobil - İş Sendikası arasında toplu iş sözleşme görüşmeleri böylece başlar. Daha önceki dönem sözleşmesinde çok iyi haklar elde etmiş olan işçilerin yeni dönem istekleri karşısında patron oyalayıcı tutum takınınca sürtüşmeler doğar. İşçiler şeker bayramının arife günü kendileriyle bayramlaşmak isteyen işveren temsilcileriyle bayramlaşmazlar.

Pasif Direniş

Bundan sonra işçiler yavaş yavaş istihsali düşürmeğe başlamışlardır. Fabrika normal olarak günde 18 araba yaparken bu sayı 14 - 15'e düşürülmüştür. Bu arada işçiden yana davranan imalat şeflerinden Yılmaz Özten işbirlikçi işveren tarafından mecburi olarak 12 günlük izne çıkarılmak istenmiştir. İşçiler bu olayı protesto etmek için iş bırakarak kararı geri aldırmışlardır. Artık sürtüşme artmıştır. Sürekli olarak üretim düşürülmeğe başlanmıştır. Bir ara günde 10 arabaya düşürülen üretim daha sonra beşe ve sonuçta bir arabaya indirilmiştir. Bu arada toplu sözleşmede uyuşmazlık çıktığından hakeme gidilmiştir.

Hakeme gidildiğinde sendikanın isteği şöyledir: Saat ücretlerine birinci ve ikinci yıllar için 150'şer kuruş zam. Üç maaş ikramiye, yıllık istihsal iki bini aştığı zaman her araba için prim. Şimdiye kadar uygulanmakta olan 45 saat çalışmaya karşı 48 saatlik ücret prensibini 40 saat çalışarak uygulamak. Elde edilen hakların korunması ve iş emniyeti için işçilerin de söz sahibi olduğu bir disiplin kurulu kurulması. Hakem kararlarında her yıl için 125'er kuruş zam ve iki maaş ikramiye kabul edilir. 40 saatlik çalışma karşılığı 48 saatlik ücret ve disiplin kurulu kabul edilmez.

Lokavt Zorbalığı

Sendika özellikle iş emniyeti ve disiplin kurulu konularında anlaşmadıkları iddiasıyla hakem kurulu kararını redederek grev kararı alır. Yapılan oylama sonunda işçiler 22 ocak 1970 günü kararlarını açıklarlar. Bu karardan beş gün sonra 27 ocak günü işveren de lokavt kararı aldığını açıklar. Lokavt kararını kaldırma şartı olarak (ki bu aynı zamanda hakem kurulu kararını kabul etmektir) üretimin normale dönmesinin şart olduğunu da belirtir.

14 şubat 1970 günü ise sırtını, anayasanın 47. maddesine kesinlikle aykırı, grev kanununa dayamış bulunan emperyalizmin uşağı işveren, lokavt kararı aldığını açıklar. Lokavt o günden bu yana sürmektedir. İşçiler grev ilan etmemişlerdir.

Bir İddia

Bir iddiaya göre işbirlikçi işveren bu lokavt kararını ham madde sıkıntısı çektiği için uygulamıştır. Ve toplu sözleşme görüşmeleri sırasında üretim düşürten sendika yöneticileri bilerek yada bilmiyerek lokavt kararı alan emperyalizmin uşağı fabrika yöneticilerine hizmet etmişlerdir. Bu iddianın dayandırıldığı hesaplar şöyledir: Üretim düşürülmeğe başlandığından lokavt ilan edilene kadar fabrika normal programdan 570 *araba eksik imal etmiştir*. Oysa fabrika bahçesindeki bitmiş araba sayısı 207 ve elde olan malzeme miktarı ise 210 arabalık kadardır. Bu duruma göre sendika tutumuyla hammadde sıkıntısı çeken patronun isteklerine uygun düşen bir davranış içerisindedir.

Bu olay yeni bir dönemin başlangıcıdır. Bu olayla burjuva parlamenterlerince bahşedilen grev kanununun geri tepen çirkin silahı lokavt uygulanmaktadır. İşçi sınıfı geçen yıl Demirdöküm'de, Derby'de, Singer'de verdiği mücadelelerle sınırlarını yıkmağa başladığı «kendinin olmıyan» grev kanunu çerçevesine hapsedilmek istenmektedir. Chrysler'deki lokavt bunun en son, en çirkin, en geri örneğidir. Bunun için bu çemberi kırıp parçalamanın, anayasanın 47. maddesi uyarınca gerçek sınırları tayin etmenin savaşına girmelidir. Geçen yıl başarıyla sonuçlanan sendika seçme özgürlükleri, emperyalizmin işbirlikçisi patron zulmünü yıkma olayları tekrarlanmalı, geliştirilmelidir. Bunun ilk örneğinin verileceği alan, hak olmadığı halde hakmış gibi kullanılan lokavtın uygulandığı Chrysler Fabrikası'dır.

Kitle halinde işçi tasfiyesi başladı?

Son aylarda meydana gelen işçi olaylarından hemen hemen tüme yakınında dolaylı yada dolaysız hammadde sıkıntısı ve tensikat önemli bir rol oynamaktadır. İşçi Şerif Aygül'ün ölümüyle sonuçlanan olayların meydana geldiği Gamak Elektrik Motörleri fabrikası, iki hafta önce gelen hammaddeyle hiçbirşey olmamış gibi normal üretimine ulaşmıştır.

Bazı kişilere göre Chrysler fabrikasında emperyalizmin işbirlikçisi patronu lokavta götüren en önemli sebep hammadde sıkıntısından ileri gelmektedir. Ve NATO ile 10 bin arabalık bir anlaşmanın eşiğinde bulunan patronlar gerekli hammadde ikmalini sağlama yolunda lokavtı kendileri için yararlı görmektedirler. Anayasa dışı bu silahı kullanmalarının amacı, zaman kazanmaktır.

Geçen yıl tekstil sanayiinde başlayan kriz ve tensikat yeni örnekleriyle metal sanayii alanına kaymaktadır. İzmir'de metal sanayiinde 7 bini aşkın işçi işten çıkartılmıştır. Birçok fabrikalarda da istihsal düşürülerek işçiler öz işleri dışında işlerde çalıştırılmağa başlanmıştır. İstanbul'da da birçok fabrikada tensikat yapılmıştır. Çıkarılan işçilerin 5 bini aştığı bazı sendikalar tarafından açıklanan rakkamlara göre ortaya çıkmaktadır.

Sadece bir sendikaya bağlı olan işyerlerinden 250 işçinin çalıştığı Bahariye Demir Çekme Fabrikası kapanmıştır. 200 işçinin çalıştığı bir fabrika olan Akın Demir Çekme 150 işçisini çıkarmıştır. 80 işçisi olan Emek Saç Sanayii kapanmıştır. 400 işçisi olan Ticaret Sanayii 250 işçi çıkarmıştır. 350 işçisi olan Talisman 300 işçi çıkarmıştır. 450 işçisi olan Çelik Döküm Fabrikası kapanmıştır. 420 işçisi olan Toplu İğne Fabrikası 80 işçisini çıkarmıştır. 350 işçisi olan Teneke Ambalaj Fabrikası kapanmıştır. 1200 işçisi olan Jeep karoser fabrikası ise bu ay içerisinde işçilerinin yüzde 60'ını işten çıkarmak zorunda olduğunu açıklamıştır.

Bütün bunlar göstermektedir ki, işçiler yeni bir savaşın eşiğine itilmektedir. Bu elde ettikleri çalışma hakkını ve zar zor geçim imkanlarını korumak dönemidir. Artık işçilerin işbirlikçi patronların iki dudağı arasındaki «yarım» garantilerine -ki aslında garantisizliklerini- kendilerinin hakim olacağı temellere yöneltmeleri gerekmektedir. Devrimci sendikalara bu noktada düşen görev, işbirlikçi patronlar karşısında savunmaları gereken en önemli hakkın iş garantisi olduğudur. Ancak bu şekilde en kutsal değer emeğin korunması yolunda çalışılmış olur. Bu, giderek, bugün var olan kalıpların kırılıp işçi iktidarına yönelen, hem de bütün engelleri yıkarak yönelen çalışmanın başlangıcı olacaktır.

Biçimsel Grevden Siyasal Greve II

GENEL GREV SUÇ DEĞİLDİR!

Çetin ÖZEK

Ferruh Doğan

KURTLUKTA DÜŞENİ YEMEK KANUNUDUR!

ANAYASADAKİ **sınırlılığın** ve işçi sınıfı karşıtlığının, daha geniş bir biçimde, 275 sayılı, **«Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu»**nda da yeraldığını görmekteyiz. Bugünün ortanın solu liderinin Çalışma Bakanlığı ve CHP'nin iktidarda bulunduğu bir dönemde hazırlanan 275 sayılı Kanun, Anayasada olduğu gibi, işçilere sadece **«menfaat grevini»** bir hak olarak tanımış ve fakat bu hakkın kullanılışını Anayasaya göre daha da sınırlı bir biçime getirmiştir. Gerçekten, Anayasa, grevi, işçilere ait bir hak olarak tanımışken 275 sayılı Kanun, bu hakkın ancak sendikalar eliyle kullanılabileceğini kabul etmiştir. Bu nedenledir ki, işçilerin sendika aracılığı olmaksızın grev yapmaları anlamına gelen **«fabrika işgalleri»** kovuşturma konusu yapılmıştır. Kanunun 20. maddesi, birçok işkolunda çalışan işçilerin grev yapamayacağını belirterek, grev hakkını sınırlarken, diğer yandan da, yürütme organının **«grevleri kırması»** olanaklarını geniş ölçüde hükümete vermiştir. Pek özenip, Anayasamızı benzetmekle kendimizin de benzediğini sandığımız burjuva devletlerinin hiçbirinde grev hakkının kullanılışı suç teşkil etmezken, 275 sayılı Kanun grev hakkının kullanılışındaki en ufak bir hatayı, grevin **«kanunsuz»** sayılması için yeterli görmüş ve cezalandırmıştır. Grevin etkinliği, işverene verebileceği zararla doğru oranlıyken ve bunun için de işveren için sürpriz teşkil etmesi zorunluyken, işverene grevin sonuçlarını silmek, grev tehlikesine hazırlanmak ve hatta grevi kendi işine yarar bir biçime getirmek olanaklarını sağlayan bir çok kural 275 sayılı kanunda yer almıştır. O kadar ki, kapitalist sınıfın hükümeti, işveren güçsüz kaldığı demlerde onun yardımına koşup grevleri, **«milli güvenlik»** aldatmacası ardında durdurmak hakkına dahi sahip kılınmıştır. Anayasaya paralel bir biçimde 275 sayılı kanunda kendisini gösteren işçi sınıfı düşmanlığının örneklerini daha da çoğaltmak, benzerlerini 274 sayılı Sendikalar Kanunu'nda da bulmak mümkündür. Bu örneklerin açık olarak ortaya çıkardığı gerçek, 1961 Anayasası'ndan sonra, sanki işçilere bir lutufta bulunulmuş gibi büyük reklamı yapılan çalışma düzenimiz, tümden işçi sınıfına karşıttır ve özellikle **«politik grev»** ile **«destek grevinin»** kabul edilmemesi, işçi sınıfının sınıfsal hareket ve mücadele olanaklarını elinden almak, işçi sınıfına siyasi iktidar yolunu kapatmak amacını taşımaktadır. Halen parlamentoda bulunan 275 sayılı kanunu değiştirecek tasarı, işçilerin zaten sınırlı olanaklarını dahi onlara çok görerek daha da sınırlamak istemekte ve bu konuda CHP ile AP anlaşmış bulunmaktadır. **«İhanet koalisyonu»** bir kez daha kendisini gösterirken, egemen sınıfların, işçi sınıfının bugünkü eylemine dahi tahammül gösteremediği de ortaya çıkmaktadır.

Belirtilen kanun kuralları karşısında şu iki soruya cevap verilmesi gerekmektedir,

a) Anayasa sadece **«menfaat grevini»** açıkca tanımış ve gerekçesinde, «siyasi grevin» caiz olmadığını belirtmiştir. Bu durumda, herhangi bir kanun, politik grevi ve destek grevini kabul edip düzenlese, bu kanun anayasaya aykırı olur mu?

Evvela şunu belirtmek gerekir ki, anayasanın gerekçesinde «siyasi grevin caiz olmadığının» belirtilmesi, kanun yapıcıyı bağlamaz. Anayasa yapıcısının iradesine olursa olsun, anayasanın mevcut maddeleri ve hükümleri önem taşır. Anayasanın mevcut sistemi, anayasa gerekçesiyle aynı paralelde ve anlamda değilse, anayasanın hükümleri anayasa yapıcısının iradesini kapsamıyor demektir ve fakat mevcut hükümlere uymak ve onları uygulamak zorunludur. Bu açıdan, anayasada sınıfsal grevi yasaklayan açık bir madde bulunmadığına göre, politik grevi düzenleyen ve kabul eden bir kanun, anayasaya aykırı olmayacaktır.

Şu soruda akla gelebilir: Anayasanın açıkça tanımadığı bir hakkı herhangi bir kanun tanıyabilir mi? Anayasa açıkca düzenlemediği bir hakkı, açıkca yasak da etmemişse, kanunların bu hakkı düzenlemesi mümkündür. Diğer bir deyişle, anayasanın belirli haklardan söz etmesi, bunların dışındaki haklara olanak tanımadığı, onları yasak ettiği anlamına gelmemektedir. Anayasanın hak olarak düzenlediği konuların uygulanması, anayasa kurallarına uygun bir düzen kurulması zorunludur? Anayasanın değinmediği hakların ise her zaman için kabul edilip, düzenlenmesi ise mümkündür. Kanun yapıcı, anayasanın sistemleştirdiği hakları düzenleyici kanunları yapmak konusunda bir seçim hakkı sahibi değildir, anayasanın konuyla ilgili maddeleri kanun yapıcının uyması zorunlu emir niteliğindedir. Buna karşılık, anayasada değinilmeyen bir hakkı kanun yapıcı düzenlediği zaman, anayasa dışına düşmüş olmayacaktır.

Belirtilen kurallar ışığında, anayasa gerekçesinde politik greve «cevaz» verilmediğinin belirtilmesi bir anlam taşımamaktadır ve anayasanın salt **«menfaat grevini»** hak olarak tanıması, **«politik grevi»** yasakladığı anlamına gelmeyeceğinden bu grev türünü kabul edip, düzenleyen kanun anayasaya aykırı olmayacaktır.

b) Kanunların bir hak olarak düzenlememiş bulunması durumunda, işçilerin menfaat grevi dışında bir greve girişmeleri, örneğin, politik amaçla «toplu» greve girişmeleri suç teşkil edecek midir?

Genel olarak şunu belirtmek gerekir ki, kişinin bir eyleminde özgür olabilmesi için, o eylemin bir hak olduğunu belirten kanun maddelerine gerek yoktur. Kişinin eylemini yasaklayan bir kanun kuralı olmadıkça, kişi eyleminde özgür demektir. Bu açıdan, politik - toplu grevi yasaklayan bir kanun kuralının bulunup, bulunmadığını araştırmak zorunludur.

Grev konusuyla ilgili bazı eylemleri yasaklayan ve bu yasaklara ayırı davranışları cezalandıran maddeler, Ceza Kanununda ve Grev Kanununda yer almış bulunmaktadır. Bu maddeler açısından toplu grev suç mudur?

aa) Ceza Kanununun 201. maddesi, **«sanat ve ticaret»** serbestisinin engellenmesini ve **«yevmiyeleri azaltıp çoğaltmaya, evvelce kabul edilen şartlardan başka şartlar altında mukaveleler kabulüne icbar etmek maksadıyla bir işin tatiline veya nihayet bulmasına sebebiyet»** verilmesini cezalandırmaktadır. Sadece bu hareketlerin cezalandırılabilmesi, failerin, **«cebir, şiddet veya tehdit»** kullanmalarına bağlıdır. Bu açıdan, her işkolundan, geniş ölçüde işçi önceden aralarında anlaşarak, kimseyi kendilerine katılmaya zorlamaksızın **«toplu greve»** girişseler, Türkiye çapında işletmelerin durmasına sebebiyet verseler, bu hareketleri Ceza Kanunu'na göre suç olmayacaktır.

bb) Grev Kanununun 17. maddesi, **«işçilerin İşverenle olan münasebetlerinde iktisadi ve sosyal durumlarını korumak veya düzeltmek amacıyla ve bu kanun hükümlerine uygun olarak yapılan greve, kanuni grev; bu amacın dışında veya bu kanun hükümlerine uyulmaksızın yapılan greve kanun dışı grev denilir»** hükmünü taşımaktadır. 17. maddede **«kanun dışı grev»** olarak tanımlanan eyleme, **«karar verenleri, karar verilmesini zorlayanları, karar üzerine yapılan greve katılanları, devam edenleri»** kanunun 54. maddesi, bir ayla altı ay arasında değişen cezalarla cezalandırmaktadır.

İlk bakışta, işçilerin, politik nedenlerle toplu greve girişmelerini Grev Kanunun 17. ve 54. maddelerine göre suç olacağı ileri sürülebilir. Fakat, kanaatımızca girişilecek bir toplu grev hareketi, belirli koşullar altında, Grev Kanunu'na göre de suç teşkil etmeyecektir. Bu kanaatımızın gerekçesini şöylece belirtebiliriz:

Anayasamızın 47. maddesi **«grevi»** işçilere ait bir hak olarak tanımıştır. Bu açıdan, grev tek tek her işçinin kişisel bir hakkıdır ve işçiler tek tek bu haklarını kullanabilirler. Aynı şekilde Grev Kanunu'nun 17. maddesi de grevi tanımlarken **«işçilerin, topluca çalışmamak suretiyle bir iş kolunda veya iş yerinde faaliyeti durdurmak veya işin niteliğine göre önemli ölçüde aksatmak amacıyla aralarında anlaşarak veyahut bir teşekkülün aynı amaçla topluca çalışmamaları için verdiği bir karara uyarak** işi bırakmalarına grev denir» demektedir. Bu tanımdan da görülebileceği gibi, grev, kişi olarak işçilerin aralarında anlaşmalarıyla yapılabileceği gibi, sendikaların kararlarına uyulmak yoluyla da yapılabilir. Halbuki, Grev Kanunu sadece sendikalar aracılığıyla yapılacak grevi düzenlemiş, işçilerin kendi aralarında anlaşarak yapacakları grevle ilgili düzenleyici bir kural getirmemiştir. Grev Kanunu, anayasanın tek tek işçilere tanıdığı bir hakkı ortadan kaldırıp, sadece sendikaların kullanabileceği bir hak durumuna getiremeyeceğine göre, Grev Kanunu'nun sadece sendikalar aracılığıyla yapılacak grevleri düzenlediği, işçilerin kendi aralarında anlaşarak grev yapmaları durumunu düzenleyen bir kanun hükmü bulunmadığı sonucuna varmamız zorunludur. Vardığımız bu noktadan ise, iki sonuç çıkmaktadır:

a') İşçilerin kendi aralarında anlaşarak grev yapmaları anlamına gelen fabrika işgalleri, Anayasada tanınmış bir hakkın kullanılması demektir ve Grev Kanunu'ndaki ceza hükümleri haklarında uygulanamaz.

aa') Grev Kanunu'nun 17. maddesine dayanılarak uygulanan 54. maddedeki ceza hükümleri, sadece, sendikalar aracılığıyla yapılan grevlerdeki usulsüzlükleri ve amaç taşmalarını cezalandırmaktadır. Bu açıdan, **«toplu grev»** eylemine, sendikalar aracılığı olmaksızın, işçilerin kendi aralarında anlaşmasıyla veya sendika niteliği taşımayan bir işçi munda, Grev Kanununun ceza hüa örgütü aracılığıyla geçilmesi durumunda, Grev Kanununun ceza hükümleri bu eyleme uygulanamaz. Mademki kanun, grevin işçilerin anlaşmasıyla da yapılabileceğini kabul etmesine rağmen, sadece sendika grevlerini düzenlemiştir, emdedici, yasaklayıcı ve cezalandırıcı hükümleri de, sendikaların düzenlediği grevlere uygulanabilecek demektir.

Belirtilen noktalar açısından, toplu grevi cezalandıran bir kanun hükmünün bulunmadığı sonucuna varmaktayız. Kaldı ki, büyük ölçüde işçinin işbaşı yapmaması anlamına gelen **«toplu grevi»**, açık bir faşist düzen kurulmadıkça asla önlenemez. Kişi, Anayasaya göre, nasıl **«çalışma hakkına»** sahipse, çalışmamak, çalıştığı işi istediği zaman bırakmak **«hürriyetine»** de sahip bulunmaktadır. Toplu grev, çok sayıda işçinin, anlaşarak, birlikte, çalışmama hürriyetlerinden yararlanmaları anlamına gelmektedir. Bu işçilerin cezalandırılmaları, zorla çalıştırılmaları, hürriyetlerinin sınırlandırılması anlamına gelir. Bu açıdan, **«menfaat grevinin»** Anayasaca kabul edilmiş bir hak olduğu, **«politik-toplu grevin»** ise bir hak olmayıp ve fakat hürriyet konusu teşkil ettiği kanaatindeyiz. Menfaat grevinin hak olup, diğer grev türlerinin ise hürriyet konusu olmasının doğurduğu sonuçlar ise, işçiyle işveren arasındaki iş sözleşmesi açısından etkisini göstermektedir. Gerçekten, menfaat grevi bir hak olduğu için, grev durumunda işveren işçinin sözleşmesini fesh edememektedir. Buna karşılık, diğer grev türleri hak konusu olmadığından, suç olmasalar da, işveren bu grevlere katılan işçilerin iş sözleşmelerini, tazminat vermeksizin feshedebilecektir. Fakat işçiler arasındaki sınıfsal dayanışma, bilinç ve greve katılan işçilerin çokluğu, işvereni bu imkânı kullanmaktan da alıkoyabilecektir.

Şu halde işçilerimiz, haklarını düzenleyen yasalara bir daha dikkat etmeli ve neden bunca yıldır, hakkındaki bunca yasanın kendinden yana olmadığının nedenine varmalıdır.

Siyasi iktidara yönelen eylemlerini gerçekleştirmeli, grevin sadece ücret artırmak amacı taşımadığını bilerek, sınıfsal eylem aracı genel grev hakkına sahip çıkmalıdır.

(*) Nitekim İtalyan Anayasa Mahkemesi, faşizm döneminden kalan ve grevi cezalandıran Ceza Kanunu hükümlerini, grevin hak olduğunu ve hiçbir türünün, hiçbir şekilde cezalandırılamayacağını belirterek iptal etmiştir.

MARKSİZM Ve REVİZYONİZM

V. i. Lenin

Dünya sosyalist hareketinde, özellikle Dubçek ve Garaudy'nin son çıkışlarıyla «revizyonizm» **yeniden dişlerini göstermiş, burjuva basınının da hararetli desteği ve propagandasıyla bir tehlike haline gelmiştir. Dubçek ve Garaudy'nin dümensuyunda** «hürriyetçi sosyalizm», «güleryüzlü sosyalizm» **safsatalarıyla revizyonizmi Türkiye sosyalist hareketine de musallat etme çabalarının yoğunlaştığı şu günlerde ilk, olarak Lenin'in tarihi perpektif içinde** «Revizyonizm»**i tahlil ve mahkum eden görüşlerini yayınlayarak sosyalistleri** «revizyonizme karşı savaş» **için gerekli temel bilgileri sunmayı görev sayıyoruz. Revizyonizme karşı savaşımız ilerideki sayılarda sürdürülecektir.**

Geometrik aksiyomlar insanların çıkarlarını etkileseydi, bunlar bile çürütülmeye çalışılırdı diye ünlü bir söz vardır. Eski teoloji önyargılarının karşı çıktığı doğa tarihi teorileri, en kudurgan tepkileri üzerine çekmiştir ve hâlâ çekmektedir. Bu nedenle, günümüz toplumundaki ileri sınıfın aydınlanıp örgütlenmesine hizmet eden, bu sınıfa önündeki görevleri gösteren, ve günümüz sisteminin yerini (iktisadi gelişimden dolayı) yeni bir düzenin alacağını söyleyen marksçı öğreti kendi yaşama akışı içinde attığı her adım için mücadele vermek zorunda kalmıştır.

Hiç şüphesiz, bu durum, mülkiyetli sınıfların yetişen kuşağını aptallaştırıp onu iç ve dış düşmanlara karşı «eğitmek» üzefe resmi profesörlerce resmen öğretilmekte olan burjuva bilim ve felsefesi için de geçerlidir. Bu bilim marksizm'in çürütülüp yok edildiğini söyleyerek ona kulak bile vermemektedir. Hem sosyalizm'i reddetmeyi meslek edinmiş olan genç akademisyenler, hem de her türlü eskimiş «sistemin» geleneğini korumaya çalışan işi bitmiş yaşlılar aynı zevkle Marx'a saldırmaktadırlar. Marksizm'in taşıdığı fikirlerin işçi sınıfı içinde yayılıp sımsıkı yerleşmesi, ister istemez, bu burjuva saldırılarının hızını ve şiddetini arttırmakta ve resmi bilimce «yok edildiği» her defasında marksizm daha güçlenmekte, pekişmek ve dinçleşmektedir.

Gelgelelim, marksizm, işçi sınıfı mücadelesiyle ilgili öğretiler arasında ve özellikle proleterya içinde durumunu kısa zamanda güçlendirmiş değildir. Marksizm, varlığının ilk elli yılında (1840'lardan sonra) temelde kendisine düşman olan teorilere saldırmakla uğraşmıştır. Kırkların başında, görüşleri felsefi idealizm olan genç hegelcilerle hesaplaşmıştı. Kırkların sonunda mücadele iktisadi öğreti alanında proudhonculuğa karşı başladı. Elli yılları, fırtınalı 1848 yılında ortaya çıkan partilerin ve öğretilerin eleştirilerek bu mücadelenin tamamlanmasına tanık oldu. Altmışlarda mücadele genel teori alanından, doğrudan işçi mücadelesi alanına kaydı: Bakuninçilik Enternasyonal'den tasfiye edildi. Yetmişlerin başında Almanya'da kısa bir süre için proudhoncu Mühlberger, yetmişlerin sonunda ise pozitivist Duhring sahneye çıktılar. Ama, her ikisinin de proletarya üzerindeki etkileri kesinlikle önemsiz kaldı. Marksizm işçi hareketindeki diğer ideolojilere karşı su götürmez bir zafer kazanmaktaydı.

Doksanlarda bu zafer büyük ölçüde tamamlanmıştı. Proudhoncu geleneklerin en uzun süre yer aldığı Latin ülkelerinde bile işçi partileri gerçekte program ve taktiklerini marksist temeller üzerine kuruyorlardı. İşçi hareketinin -periyodik uluslararası kongreler biçiminde- yenilenen enternasyonal örgütü hemen hiç mücadele etmeksizin daha başlangıcında marksist görüşü bütün yanlarıyla benimsedi. Ne var ki, marksizm, kendisine düşman olan ve az çok birleşmiş öğretileri saf dışı bıraktıktan sonra, bu öğretilerdeki eğilimler başka yollar aramağa başladılar. Mücadelenin biçim ve nedenleri değişti, ama mücadele devam etti. Ve marksizmin varlığının ikinci elli yılına (doksanlarda) marksizm içindeki marksizm düşmanı bir eğilime karşı mücadeleyle girildi.

Revizyonizm

Bir zamanların ortodoks marksisti Bernstein büyük gürültülerle ve Marx'ı değiştirmek, Marx'da revizyon yapmak şeklindeki güdümlü ifadelerle ortaya çıkıp bu eğilime, revizyonizme, kendi adını verdi. Ülkenin iktisadi geriliğine ve serflik kalıntılarının etkisiyle ağır basan köylü nüfusu baskınlığına bağlı olarak - marksizm dışı sosyalizmin en uzun süre yer tuttuğu Rusya'da bile gözlerimizin önünde, sessiz sedasız revizyonizme geçilmektedir. Sosyal - narodniklerimiz programlarında hem kırsal sorunlar (tüm toprakların devletleştirilmesi programı) hem de genel sorunlar için, kendi tarzında birleşik ve temelde marksizme, düşman olan eski sistemlerinin can çekişen, modası geçmiş kalıntılarının yerine, Marx'da yapılan yeni «değişiklikleri» koymaktadırlar.

Marksizm - öncesi sosyalizm yenilgiye uğramıştır. Artık kendi bağımsız alanında değil de, marksizmin genel alanında, revizyonizm halinde mücadeleye devam etmektedir. O halde şimdi revizyonizmin ideolojik muhtevasını inceleyelim.

Felsefi alanda

Felsefe dünyasında revizyonizm, burjuva profesörcül «bilimi»nin uyanmasıyla başladı. Profesörler «Kant'a geri» dönüş yaptılar - revizyonizm de yeni - kantçılarla birlikte sürgün verdi. Profesörler, papazların felsefi materyalizme karşı binlerce defa kullandıkları yavan sözleri tekrarlamağa başladılar- revizyonistler, ise sırıtkan bir göz yumma içinde, materyalizmin çok zaman önce «çürütülmüş» olduğunu (en son Handbuch'dan sonra, kelimesi kelimesine) geveleyip durdular. Profesörler Hegel'i bir «ölü köpek» sayarak idealizmi, hem de Hegel'inkinden bin defa daha ucuz, daha bayağı idealizmi, öğütleyerek, diyalektiğe kibirle omuz silktiler - revizyonistler de «mahir» (ve devrimci) diyalektiğin yerine «basit» (ve durgun) «evrimi» koyarak o profesörlerin ardından bilimin felsefi bayağılaşma batağına sürüklendiler. Profesörler, hem idealist hem de «eleştirisel» sistemlerini egemen ortaçağ «felsefesine» (yani teolojiye) uydurarak maaşlarını aldılar - revizyonistler ise sadece günümüz devletiyle olan ilişkilerde değil, aynı zamanda ileri sınıfın partisiyle olan ilişkilerde bile dini bir «özel mesele» haline sokmağa çalışarak profesörlere yakınlaştılar.

Marx'da yapılan «değişikliklerin» sınıf terimleri bakımından ne anlama geldiğini belirtmeğe gerek yok: bu kendiliğinden bellidir. Burada şu noktayı belirtmekle yetineceğiz: uluslararası sosyal - demokrat hareketinde revizyonistlerin inanılmaz safsatalarını tutarlı diyalektik materyalizm açısından eleştiren tek marksist Plekhanov olmuştur. Bu noktayı şiddetle vurgulamak gerekiyor, çünkü Plekhanov'un taktik oportünizminin bir eleştirisi halinde kılık değiştirmiş bulunan eski ve gerici felsefi safsataya sığınmak üzere bugün oldukça yanlış girişimler yapılmaktadır.

Ekonomik alanda

Ekonomi politiğe geçecek olursak, her şeyden önce şunu söylemeliyiz: revizyonistlerin bu alandaki «değişiklikleri» daha kapsamlı ve ayrıntılıdır; «iktisadi gelişimin yeni verileri» ile kamuoyu etki altında tutulmak istenmektedir. Denildi ki, küçük üretimin büyük üretim tarafından merkezleştirilip saf dışı edildiğine tarım alanında rastlanmamıştır, ticaret ve sanayi alanında ise bu, çok yavaş olmaktadır. Denildi ki, bunalımlar artık iyice seyrekleşmiş ve etkisizleşmiştir, kartel ve tröstler ise muhtemelen sermayenin bu bunalımları tamamen ortadan kaldırmasını sağlayacaktır. Denildi ki, kapitalizmin yönelmiş bulunduğu «çökme teorisi» sınıf antagonizmalarının yumuşama ve keskinliğini yitirme eğilimine bağlı olarak çürümüştür. Ve nihayet denildi ki, Marx'ın değer teorisini Böhm - Bawerk'e göre düzeltmek fena olmayacak.

Bu sorular üzerinde revizyonistlere karşı verilen mücadele, uluslararası sosyalizmin teorik düşüncesinin canlılık kazanması bakımından Engels'in yirmi yıl önce Duhring'le yaptığı tartışmada olduğu kadar, yararlı sonuçlar verdi. Revizyonistlerin kanıtlamaları gerçeklerin ve rakamların yardımıyla tahlil edildi. Ve görüldü ki, revizyonistler sistemli olarak, günümüz küçük üretiminin pembe renkli bir tablosunu yapmaktalar. Büyük üretimin küçük üretim üzerindeki teknik ve ticari üstünlüğü sadece sanayide değil, tarımda da inkar edilmez gerçeklerle ispatlandı. Ama, meta üretimi tarımda çok daha az gelişmiş olup günümüz istatistikçileri ve iktisatçıları, tarımın, dünya ekonomisindeki **mübadele** süreci içine yavaş yavaş gömüldüğünü gösteren özel tarım dallarını (hatta bazan işlemlerini) bulup çıkaracak kadar usta değiller. Küçük üretim; süreklice beterleşen yiyecek kısıtlamasıyla, müzminleşmiş açlıkla, işgününün uzatılmasıyla, hayvan nitelik ve bakımının kötüleşmesiyle, kısacası, kapitalist manüfaktüre karşı kendisini sürdüren elzanaatleri üretiminin en ilkel yöntemleriyle doğal ekonominin harabelerinde varlığını korumağa çalışmaktadır. Bilim ve teknolojideki her gelişme, kapitalist toplumda küçük üretimin temellerini kaçınılmaz olarak ve acımaksızın sarsmaktadır; çoğu kez karmaşık ve muğlak olan bu sürecin bütün biçimlerini inceleyip, küçük üreticiye kapitalizmde kendi arazisini korumasının imkânsızlığını, gene kapitalizmde köy çiftçiliğinin çaresizliğini ve köylünün proleter görüşünü benimsemekten başka çıkar yolu olmadığını göstermek sosyalist ekonomi politiğin görevidir. Bu konuda revizyonistler kapitalist sistemi bir bütün halinde ele almayıp tek yanlı olarak seçtikleri olgulara dayanan suni genellemeler yapmakla bilimsel bakımdan suç işlemişlerdir.. Siyasi bakımdan ise, köylüyü devrimci proletarya görüşünü benimsemeğe teşvik edeceklerine, isteyerek veya istemeyerek, bir küçük mülk sahibinin davranışını (yani burjuvazinin tutumunu) benimsemeğe çağırarak, yada teşvik ederek gene suç işlemişlerdir.

Kaçınılmaz bunalım

Revizyonizmin konumu bunalımlar teorisi ve çöküş teorisi bakımından büsbütün berbattır. Birkaç yıl süren sınai yükseliş ve refahın etkisiyle bazı kimseler ve ancak en dar kafalılar Marx'ın teorisini yenilemek gerektiğini çok kısa bir zaman için düşünebildiler. Gerçekler çok kısa zamanda revizyonistlere bunalımların geçmişe ait birşey olmadığını gösteriverdi: refahı bir bunalım izlemişti. Belli bunalımların biçimi, sırası ve görünümü değişmişti ama bunalımlar kapitalist sistemin kopmaz bir öğesi olarak kalmıştı. Kartel ve tröstler, üretimi birleştirirken bir bakıma bile bile, sanayi anarşisini, proletaryanın varolma güvensizliğini, sermayenin baskısını arttırmışlar ve dolayısiyle sınıf antagonizmalarını eşi görülmemiş derecede şiddetlendirmişlerdir. Kapitalizmin -hem siyasi ve iktisadi krizler bakımından, hem de tüm kapitalist sistemin çöküşü bakımından- yıkılmağa yüz tuttuğu olgusu yeni dev tröstlerle özellikle, büyük ölçüde ve dosdoğru açığa çıkmıştır. Amerika'daki son mali bunalım ve Avrupa'nın her yanında işsizliğin korkunç derecede artmış olması pek çok belirtileriyle yaklaşan sânayi bunalımı hakkında başkaca bir şey söylememizi gerektirmiyor. Bütün bunlar revizyonistlerin yeni «teorilerini» herkesin, hattâ görünüşte bizzat kendilerinin unutmasına yolaçmıştır. Ama, entellektüellerin bu dengesizliğinin işçi sınıfına öğrettiği dersler asla unutulmamalıdır.

Değer teorisine gelince, şu kadarını söylemek yeter ki, revizyonistlerin Böhm - Bawerk' vari en belirsiz imâ ve gözlemlerinden başka bu teoriye kesinlikle hiçbir katkıları olmamıştır ve dolayısıyla bilimsel düşüncenin gelişmesinde en ufak bir iz bile bırakmamışlardır.

Siyasi alanda

Siyasi alanda ise revizyonizm Marksizmin temelini, yani sınıf mücadelesi öğretisini revizyondan geçirmek için gerçekten de çaba harcamıştır. Siyasi özgürlük, demokrasi ve genel oy -bize dendiğine göre- sınıf mücadelesiyle yer değiştirmiş ve işçilerin ülkesi olmadığı yolunda **Komünist Manifestosu**'nda yeralan önerme gerçek dışı kılınmıştır. Çünkü, bunların dediklerine bakılırsa, madem ki bir demokraside «çoğunluğun iradesi» egemendir, şu halde ne devlet sınıf egemenliği organı olarak görülmelidir, ne de gericilere karşı ilerici, sosyal - reform burjuvazisiyle ittifaklar reddedilmelidir.

Revizyonistlerin bu akıl yürütmelerinin, pek iyi dengelenmiş bir görüşler sistemini, yani eski ve ünlü liberal burjuva görüşler bileşimini oluşturdukları tartışma götürmez. Liberaller, oy hakkının ve ülkede hükümete katılabilme serbestliğinin bütün yurttaşlar tarafından ayrıcasız olarak paylaşıldığını ileri sürerek, her zaman için burjuva parlamentarizminin sınıfları ve sınıfsal bölünmeleri ortadan kaldırdığını söyleyip durmuşlardır. Ondokuzuncu yüzyıl ikinci yarısı Avrupasının bütün tarihi ve yirminci yüzyıl başlarındaki Rusya'nın tüm tarihçesi bu gibi görüşlerin ne kadar saçma olduğunu apaçık göstermektedir. İktisadi ayırım, «demokratik» kapitalizm özgürlüğü altında azalmamış, tersine artmış ve şiddetlenmiştir. Parlamentarizm, en demokratik burjuva cumhuriyetlerinin bile sınıf baskısı organları olmaları şeklindeki doğal karakterini ortadan kaldırmamakta, tersine açığa çıkarmaktadır. Önceki siyasi olaylara aktif olarak katılan nüfustan daha kalabalık yığınların aydınlanıp, örgütlenmesine yardım etmekle, parlamentarizm, bunalım ve siyasi devrimleri önleyememekte, tersine, böyle devrimler sırasında içsavaşı son derece şiddetlendirmektedir. 1871 baharında Paris'teki, 1905 kışında ise Rusya'daki olaylar bu şiddetlenmenin kaçınılmaz şekilde hangi boyutlara ulaştığını apaçık göstermiştir. Fransız burjuvazisi bir an bile düşünmeksizin tüm ulusun düşmanı olan ve proleter hareketini ezmek için kendi ülkesinin altını üstüne getirmiş bulunan yabancı bir orduyla anlaşma yapmıştı. - Kitlelere karşı zor kullanmak için eskisinden daha keskin kararlar alınmasına yol açan - parlamentarizmin ve burjuva demokrasisisinin zorunlu iç diyalektiğini anlamayan bir kimse, bu parlamentoculuğun tabanı üzerinde işçi sınıfı yığınlarının benzer «kararlara» muzaffer olarak katılmasını gerçekten hazırlamak için ilke tutarlılığı içinde propaganda ve ajitasyon görevini yerine getiremez. Batı'da sosyal - reform liberalleriyle, Rusya'da ise liberal reformistlerle (Kadetlerle) kurulan ittifaklar, antlaşmalar ve blokların deneyleri göstermiştir ki, bu antlaşmalar kitlelerin bilincini köreltmekten başka bir şey yapmamakta, onların örnek dövüşçülerini en az mücadeleci, en fazla kaypak ve güvenilmez elemanlara bağlayarak kitlelerin mücadelesinin gerçek önemini arttırmayıp azaltmaktadır. Revizyonist siyasi taktikleri geniş ölçüde, gerçekten ülke çapında uygulanmış en büyük deney olan - Fransa'daki millerandcılık, revizyonizmin bütün dünya ploletaryası tarafından hiçbir zaman unutulmayacak pratik bir değerlendirmesini sağlamıştır.

Nihai amaç hiç mi?

Revizyonizmin iktisadi ve siyasi eğilimlerinin doğal bir tamamlayıcısı sosyalist hareketin nihai amacı karşısında takındığı tavır olmuştur. «Hareket herşeydir, nihai hedef ise hiç bir şey» - Bernstein'in bu kısa sözü revizyonizmin özünü bir çok uzun anlatımdan daha iyi ifade ediyor. Tavrını durumdan duruma belirlemek, kendini günlük olaylara, ucuz politika değişme ve dönüşlerine uydurmak, proletaryanın başlıca çıkarlarını, tüm kapitalist sistemin ve bütün kapitalist evrimin temel özelliklerini unutmak, proletaryanın başlıca çıkarlarını anlık gerçek veya farazi avantajlar uğruna feda etmek- işte revizyonizmin politikası budur. Ve bu politika besbelli ki, sonsuz sayıda kılığa bürünebilir, her az çok «yeni» sorun, her az çok beklenmedik ve görülmedik olaylar seyri, gelişimin temel çizgisinde çok kısa bir dönem için oldukça önemsiz bir değişiklik bile yapsa, revizyonizmin şu veya bu çeşidi kaçınılmaz olarak boy gösterecektir.

Günümüz toplumunda revizyonizmin kaçınılmazlığı kendi sınıf kökleri ile belirlenmektedir. Revizyonizm uluslararası bir fenomendir. Azıcık bilgi sahibi düşünen bir sosyalist bile bilir ki, Almanya'da ortodokslarla bernsteincılar, Fransa'da guesdistler ile jaurèsistler (ve şimdi de özellikle broussistler), İngiltere'de Sosyal Demokrat Federasyon ile Bağımsız İşçi Partisi, Belçika'da Brouckère ile Vandervelde, İtalya'da Entegralistler ile reformistler, Rusya'da Bolşevikler ile Menşevikler arasındaki ilişkiler, her yerde, bütün bu saydığımız ülkelerin şimdiki konumunda yeralan ulusal koşulların ve tarihi faktörlerin çok büyük farklılığına rağmen, öz bakımından benzerdir. Gerçekte, günümüz uluslararası sosyalist hareketindeki bölünme bütün dünya ülkelerinde aynı çizgi boyunca gelişmekte ve çeşitli ülkelerdeki uyumsuz eğilimlerin bir tek uluslararası sosyalist hareket içinde mücadele ettikleri otuz yıl öncesine göre büyük bir ilerlemenin varlığını doğrulamaktadır. Ve Latin ülkelerinde «devrimci sendikalizm» halinde biçimlenen «sol revizyonizm» de Marksizmi «değiştirerek» kendisini ona uydurmağa çalışmaktadır: İtalya'da Labriola ve Fransa'da Lagardelle yanlış anlaşılan Marx'dan doğru anlaşılan Marx'a sık sık başvurmaktadırlar.

Henüz oportünist revizyonizm kadar gelişmiş olmayan bu revizyonizmin ideolojik muhtevasının tahliline burada son veremeyiz: ama, bu revizyonizm henüz uluslararası karaktere ulaşmamıştır, herhangi bir ülkedeki bir sosyalist partiyle büyük bir fiili mücadele deneyinden henüz geçmemiştir. Bu nedenle biz yukarıda anlattığımız öteki «sağ revizyonizm» üzerine eğiliyoruz.

İdeolojik mücadele

Revizyonizmin kaçınılmazlığı kapitalist toplumun neyinde yeralmaktadır? Niçin ulusal özellik farklarından ve kapitalist gelişim derecelerinden bile daha önemlidir? Çünkü her kapitalist ülkede proletaryanın yanısıra küçük burjuvazi ve küçük mülk sahiplerinin oluşturduğu geniş bir tabaka yer alır. Kapitalizm küçük üretimden doğmuştur ve doğmaktadır. Şu halde, bir miktar yeni **«orta tabaka»** kaçılmaz olarak yeniden ve yeniden kapitalizm tarafından yaratılacaktır (bisiklet, otomobil v.b. gibi büyük sanayi ihtiyaçlarını karşılamak için fabrika eklentileri, ev çalışmaları, küçük atölyeler bütün ülkeye dağılmış durumdadır). Bu yeni küçük üreticiler ister istemez gene proletarya saflarına sızmaktadırlar. Küçük burjuva dünya görüşünün geniş işçi partileri saflarına tekrar tekrar sızması pek olağandır. Dönemin değişip, proleter devrimine sıra gelinceye kadar bunun böyle olması ve hep böyle olacağı pek doğal bir şeydir. Çünkü böyle bir devrimin yapılması için nüfus çoğunluğunun «tamamen» proleterleşmesi gerektiğini düşünmek önemli bir hata olur. Şu anda sadece ideoloji alanında, yani Marx'a getirilen değişikler üzerine tartışma planında karşılaştığımız şeyleri, gene şu anda sadece işçi hareketinin münferit yanlı konularında revizyonistlerle taktik farklılaşmalar ve bu temel üzerindeki ihtilaflar şeklinde pratiğe yansıyan şeylerle işçi sınıfı çok büyük ölçüde karşılışacaktır, bu karşılaşma proleter devriminin, tüm tartışmalı konuları keskinleştireceği, kitleleri çekip çevirmenin belirlenmesinde en ivedi önem taşıyan notalardaki bütün farklılıkları ayarlayacağı ve savaş kızgınlığında dostla düşmanı ayırdederek, düşmana kesin darbeler indirmek üzere işe yaramaz dostları saf dışı bırakmayı gerekli kılacağı zaman olacaktır.

Ondokuzuncu yüzyılın sonlarında devrimci Marksizmin revizyonizme karşı verdiği ideolojik mücadele, küçük burjuvazinin tüm yalpalama ve zaaflarına rağmen kesin zafere doğru yol almakta olan proletaryanın büyük devrimci muharebelerinin prelüdünden başka bir şey değildir.

Çev : **Y. YALÇIN**

(*) **(Lenin'in notu)**: Bogdanov, Bazarov ve diğerlerinin yazdığı **Marksizmin Felsefesi Üzerine Çalışmalar** kitabına bakınız. Sözkonusu kitabı burada tartışmak yersiz olacak, ama, yeni - kantçı revizyonistler ile özellikle bu «yeni» neo humist ve neo berkleyci revizyonistler hakkında söylediğim her şeyi bir makale dizisinde yada ayrı bir broşürde pek yakında ispatlayacağımı burada söylüyorum. (Bak: Lenin Bütün Eserleri, Cilt, 14. - Yayımcı) Yayımcının notları:

(1) Lenin, K. Marx'ın Kapital Birinci Cildinin İkinci baskısına yazdığı sonsözden alıntı yapıyor. (bak. K. Marx ve E. Engels Seçme Eserler. Cilt I. Moskova. 1958 sf. 456).

(2) Böhm - Bawerk, E. - Avusturyalı bir burjuva iktisatçısı.

(3) «Devrimci sendikalizm» - ondokuzuncu yüzyıl bitiminde bazı Batı - Avrupa işçi hareketlerinde ortaya çıkan yarı anarşist bir küçük burjuva eğilimi.

Sendikalistler işçi sınıfının siyasi mücadeleye girmesinde hiç gerek görmeyip, Parti'nin öncü rolünü ve proletarya diktatörlüğünü reddediyorlardı. Bunlar sendikaların bir genel işçi grevi düzenleyerek, ihtilale gerek kalmaksızın kapitalizmi yıkıp üretimin kontrolünü devralabileceğine inanıyorlardı.

Çevirenin notu: 3 (16) Nisan 1908'den önce yazılmış olan bu yazı ilk kez 1908'de Karl Marx 1819 - 1883 adlı simpozyumda VI. İlyin imzasıyla yayınlanmıştır. Okuduğunuz çeviri yazının broşür halinde çıkan en son İngilizce basımından yapılmıştır. (Novosti Press, Mosk. 1969).

Oğretmen Soruşturması II

Feyzullah Ertuğrul ve Ersin Kaya konuşuyor

İbrahim OSMANOĞLU

Feyzullah Ertuğrul

(TÖS Eski Başkanı)

1, 2 — *Karşı çevreler*, öğretmen boykotunun tahrikler sonucunda patlak verdiğini iddia ettiler. Başbakan son basın toplantısında da aynı iddiada bulundu ve «Bu doğrudan doğruya kanunsuzluk teşvikinden başka bir şey değildir.» diyerek, son bir defa daha, öğretmen boykotunun «teşvik»lerden ileri geldiğini söyledi. Oysa sendika yöneticilerinin boykot emri vermeleri, devrimci kuruluş ve kişilerin boykotu destekleyen beyanlarda bulunmaları, boykotumuzun yaratılmasında **yumurtayı civcive dönüştüren ısı** cinsinden nedenlerdir. Civcivi oluşturan aynı ısının, taşı civcive dönüştürmesi mümkün müdür? Tıpkı bunun gibi, ortada zorunlu içsel nedenler ve etkenler olmasaydı, öğretmen boykotu sadece direktif ve sempatik beyanlarla yaratılamazdı. Bunun içindir ki, öğretmen boykotunu doğuran temel nedenleri, Türkiye toplumunun öğretmen hareketlerini de kucaklayan iç çelişmelerinde aramak gereklidir. Bu çelişmeler şüphesiz ki Türkiye'nin sosyal ve ekonomik yapısının tarihi gelişim çizgisi üzerindedir

Bugün Türkiye'de bir yanda emperyalizm, işbirlikçi kapitalizm, feodal kalıntılar ve bunlarla bütünleşen büyük devlet *memurları vardır. Öte yanda i*şe sanayi ve tarım işçileri, aztopraklı, ortahalli köylüler, küçük esnaf, zanaatkarlar ve içlerinde öğretmenlerin de bulunduğu küçük devlet memurları. Devlet makinesini elinde bulunduran birinciler, daha çok hızla gelişen kapitalist sömürü yoluyla, ikinci guruptakileri gitgide ağırlaşan maddi hayat şartlarına itiyorlar. Hem de «hiç bir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınamıyacağını» şart koşan Anayasa varken...

İşte öğretmen boykotunu da, işçi, köylü ve devrimci gençlik hareketlerini de doğuran iç çelişme bugün budur Türkiye'de. *Emperyalizm- bağımsızlık*, sermaye - emek çelişmesi... Ancak, mesleğin kendine özgü koşullarından ileri gelen ikinci dereceden nedenlerle öğretmenler, daha da darda olan öteki devlet memurlarından önce böyle bir eyleme geçebilmişlerdir.

Görüldüğü gibi öğretmen boykotu Türkiye'deki devrimci savaşın doğal bir halkasıdır. Ancak, bu savaşın stratejik sorunlarında henüz bir anlaşma sağlanabilmiş değildir. Onun için, öğretmen boykotunun işçi sınıfının eylemlerine paralel olup olmadığı yolundaki sorunuz son derece önemlidir.

Kimileri der ki, Türkiye işçi sınıfının eylemlerinde, henüz kendi ideolojisinin itici gücü değil, tamamen ekonomik nedenler rol oynamaktadır. Onun için, Türkiye'de objektif olarak var olan işçi sınıfından sübjektif olarak söz edilemez. Ve de bu nedenle Türkiye'de işçi sınıfı o kadar ciddiye alınamaz.

Bu görüş, öğretmen örgütçülüğünde de, işçi sınıfının ve onun eylemlerinin öneminin bilinip yayılmasına ket vurmaktadır. Ve hattâ bugünkü tarihi durumda, işçi sınıfının öncülüğünü tanımaya yüz tutan devrimci Türkiye öğretmenlerini, küçük burjuva ideolojisinin kuyruğunda çakılı tutma manevralarının da dayanağı olabilmektedir.

Kimilerine göre de Türkiye'de işçiler, köylüler bir yana, memurlardan bile fazla kazanabiliyorlar. Onlara bakarak durumuna şükreden işçi sınıfından, devrimci eylem beklenemez.

Keza böyle bir görüşün de, hem öğretmen örgütçülüğünde ve hem de devrimci savaşın bütün öteki kesimlerinde, işçi sınıfının devrimci niteliğine güvenmesi beklenen bazı kimseleri, popülizme sürükleyebilmesi tehlikesi vardır. Onun için şu gerçeği ısrarla belirtmek gereklidir:

İşçi sınıfının tarihi öncülüğünü belirleyen tek etken **ücret** değildir. «Sınıf kavramı zenginlik veya yoksulluk kavramına indirgenemez. Bir proleter bir burjuvadan fazla kazanabilir fakat gene de bir patrona bağlı olduğundan ve hayatı güven altında ve bağımsız olmadığı için o, yine de bir proleterdir. Maddi hayat şartlarını sadece kazanılan para değil, fakat sosyal görev (fonksiyon) meydana getirir.»(*)

Türkiye'de, üretim biçimini ileriye doğru değiştirme amacı gütmeyen bir devrim anlayışı geleneği vardır ve bu gelenek, iktidarın sınıfsal niteliğine dokunmayan stratejilerin «devrim stratejisi» kılığında sunulup anlaşılmasına imkân verebilmektedir. Onun için, devrimci Türkiye öğretmenleri ve onların örgütleri bu konuda son derece uyanık olmak yükümündedirler.

Öğretmen boykotu, tıpkı işçi sınıfının fabrika işgalleri ve grev hareketleri gibi genel devrimci savaşın bir parçasıdır. Onun için öğretmen boykotuyla işçi sınıfının eylemleri arasında bir kendiliğinden (objektif) paralellik vardır. Önemli olan, öğretmenlerin, boykot gibi devrimci eylemlerde proletaryanın fiili ve ideolojik öncülüğünü kabule hazır duruma getirilmeleri ve yasaların bütün olanakları kullanılarak bu yönde ciddi olarak çalışılmasıdır.

Öyle sanırım ki ilk iki sorunuzu böylece cevaplandırmış oluyorum.

3. Sorunuza gelince: Öğretmen boykotu ile, öğretmenler ve memurlar içinde, öğretmen, memur, işçi, köylü ve devrimci Gençlik örgütleri arasında beliren dayanışma havası, bu dayanışmanın gereği ve öneminin anlaşılmasında etkili olmuştur. Boykot deneyi ile öğretmenlerin devrimci bilinci ve devrimci cesaretleri bilenmiştir. Çok önemli başka bir sonuç da, küçük tarım üreticisi köylülerin, öğretmen boykotundan esinlenerek, demokratik haklarını farketmiş olmalarıdır. Şimdi devrimci öğretmenlere ve onların örgütlerine düşen görev, bu haklarını kullanmalarında köylülerimize kılavuzluk yapmaktır.

4. Sorunuza da kısa cevabım şu: Türkiye öğretmenlerinin devrimci eylemlerinin ciddiyetini, öğretmen örgütçülüğünde «TEK SENDİKA» oluşumunun kendilerine verebileceği zararları farketmişlerdir. Onun için, egemen sınıflar ve onların siyasal temsilcileri, baskı ve şiddet tedbirlerinin yanısıra, bundan böyle daha büyük bir ciddiyetle, *devrimci öğretmen örgütlerini* çaktırmadan yozlaştırmanın yollarına başvuracaklardır.

5. Sorunuz için de kısaca şunları diyebilirim: En önemlilerinden biri, öğretmen boykotunun kendi kurtuluşuna yarayan anlamının, emekçi Türkiye halkına yeteri kadar anlatılamamasıdır. İkincisi, boykot, genel devrimci savaşın dışında olamıyacakları gerçeğini bütün Türkiye öğretmenlerinin kavramalarında önemli bir fırsat iken, bu fırsatın yeterince kullanılamamasıdır.

6. sorunuza gelince: **«Devrim için eğitim»** şüphesiz yalnız teorik olarak yapılacak değildir. Örneğin **«boykot»** yada **«grev»**, devrim için eğitimin pratik yöntemleridir. Hattâ bir sendikanın, devrimciliği bilinen bir üyesine karşı beslediği sempati yada antipatinin sonucu olarak beliren uygulamadaki durumlar bile, «devrim için» yada «karşı devrim için» eğitim niteliğindedir.

Devrim için teorik eğitimin de yolu kısaca şudur: Sendika genel merkezleri Türikye'yi eğitim bölgelerine ayırmalı ve bu bölgelerden seçilip çağrılacak belirli sayıdaki öğretmenleri, önceden hazırlanacak **«eğitim için eğitim programı»** gereğince kurstan geçirmelidirler. Ayrıca, devrim için eğitim amacıyla, biri öğretmenler için, öbürü de halk için olmak üzere iki ayrı program yapılmalı, bu **çerçeve programlar**, kursu bitiren sendika eğitmenlerinin yönetiminde uygulanmalıdır.

Eğer **TÖS** ve **İLK-SEN** bugüne kadar böyle bir eğitim uygulaması yapabilmiş olsalardı öğretmen boykotu amaçlarına yüzdeyüz ulaşacaktı.

Bu durumda, sendika yöneticilerinin bölge seminerleri ile yetinmeleri, kişisel gezileri bir eğitim yöntemi sanmaya devam etmeleri ve sendika şubelerini, içinde devrim için eğitim yapılan birer okul durumuna getirmekte daha da gecikmeleri düşünülemez.

(*) Georges Politzer: Felsefenin Başlangıç İlkeleri s. 191.

ÜRETİM ARAÇLARI: İnsanın çalışmasına konu olan iş nesneleriyle iş araçlarının tamamına üretim araçları denir.

İş nesneleri; bir üretim çalışması boyunca değişikliğe uğrayan maddi nesnelerdir. Örneğin bir marangoz için tahta bir iş nesnesidir. Bir çiftçi için toprak, bir tekstil fabrikası için pamuk, birer iş nesnesidir.

İş araçları; üretim çalışması boyunca değişikliğe uğramayan, özellikle iş nesnelerini değişikliğe uğratmak için kullanılan araçlardır. Örneğin marangozun testeresi, keseri, rendesi birer iş aracıdır. Çiftçinin toprağı işlemekte kullandığı sapan veya traktör ile pamuğu iplik veya kumaş yapan fabrika birer iş aracıdır.

İşte bu iş nesneleri ile iş araçlarının tamamına birden üretim araçları denir. Bir toplumda üretim araçlarının mülkiyeti önemlidir ve sınıf farklarının doğması bu mülkiyetten ötürüdür. Kapitalizmde burjuvalar, üretim araçlarının mülkiyetini ellerinde tutmaktadırlar.

ÜRETİM GÜÇLERİ: Üretimi sağlayan bütün güçlerdir. Üretim araçlarıyla birlikte üretim yapan insan ve insanın tecrübesiyle bilgisinin tamamına üretim güçleri denir.

İnsan edindiği bilgi ve tecrübeyle birlikte iş araçlarını kullanarak, yani iş nesnelerini iş araçlarıyla işleyip değiştirerek üretim yapmaktadır. İşte bir üretim için gerekli olan bu güçlerin tamamına üretim güçleri denir.

Üretim güçleri geliştiği ölçüde insanın doğaya üstünlüğü ve onu kendi amaçlarına kullanması ilerliyor demektir.

Üretim güçlerinin geliştiricisi ise üretim ilişkileridir (üretim sürecindeki insanlar arası ilişkilerin bütünü). Ne var ki, üretim ilişkileri üretim güçlerinin gelişmesini ancak bir noktaya kadar ilerletir ve o noktadan sonra üretim güçlerinin gelişmesini engellemeye başlar. Üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasındaki bu çelişme toplumu yeni bir üretim biçimine doğru götürür.

ERSİN KAYA
İTÜMMFÖB Başkanı

Ersin Kaya

(İ. T. Ü. M. M. F. Ö. B.)

1. Öğretmen boykotunu yaratan nedenler, Türkiye'yi geri bıraktıran nedenlerin ve geri tutmaya çalışan güçlerin özel olarak öğretmenler ve eğitimimiz üzerinde yansayan görünümleridir.

Örnekleyecek olursak:

a) 78.000 öğretmen ailesini *ayda 550 lira ve daha az bir pa.*

Öğretmenlerin devrimci eylemleri bakımından ileri bir adım teşkil eden son öğretmen boykotunun değerlendirilmesi ve öğretmenlerin devrimci mücadeledeki yerinin tesbit edilmesi amacıyla düzenlediğimiz ankete geçen hafta TÖS Genel Başkanı FAKİR BAYKURT ve İlk Sen Genel Başkanı KENAN KELEŞ'in verdikleri cevapları yayınlamıştık.

Bu hafta da TÖS Eski Genel Başkanı FEYZULLAH ERTUGRUL ile gençlik adına İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık ve Mühendislik Fakültesi Öğrenci Birliği Başkanı ERSİN KAYA'nın cevaplarını sunuyoruz.

Sorular şunlardır:

1. Öğretmen boykotunu yaratan nedenlere kısaca dokunduktan sonra, bu eylemin sosyo - ekonomik açıdan tarihi bir gelişimi olup olmadığını açıklar mısınız?

2. Sınıfsal niteliği ile öğretmen boykotunu, Türkiye'deki devrimci eylemin bir halkası olarak nasıl değerlendirirsiniz? Bu eylem işçi sınıfının eylemleriyle bir paralellik göstermekte midir?

3. Öğretmen boykotunun öğretmenler, memurlar ve öğrenciler üzerindeki etkisi ve devrimci birikime katkısı ne ölçüde olmuştur?

4. Nihai hedefi sosyalizm olan devrimci mücadelenin gittikçe yoğunlaştığı ülkemizde öğretmen boykotu, egemen çevrelere ve siyasi iktidara ne ölçüde etki yapmıştır?

5. Bu boykot, Türkiye öğretmenlerinin kabuğunu ilk kez yırtarak bozuk düzene başkaldıran eylemidir. Eylem sırasında (bu, belki de ilk deney oluşundan olacak) birtakım teorik ve pratik eksiklikler olmuştur. Bunlar sizce nelerdir, gelecekteki eylemlerde bu eksikliklerin olmaması için neler yapılmalıdır?

6. Sermaye ile tamamlaşan büyük bürokrasi ve mevcut politik iktidar karşısında öğretmenin yeri, işçi sınıfının devrimci ittifakları içindedir. Ancak bu gerçeği iyice belletmek ve öğretmeni devrimci kavganın içine sokmak gerekir. Bu da kanımızca eğitim yoluyla militan kadrolar yetiştirmeğe gelip dayanmaktadır. «Devrim İçin Eğitim» ilkesi doğrultusunda öğretmen sendikaları tezelden nasıl bir eğitim uygulamasına girişmelidirler?

FEYZULLAR ERTUĞRUL
— TÖS Eski Başkanı —

ra ile geçindirmeye zorlayan, Amerika'nın vesayetindeki güdük biçimsel demokrasimiz,

b) **«Ben, hırsızlığı hak; düşmanı dost belletemem»** diyen namuslu öğretmeni kıyım kıyım kıyan işbirlikçi siyasal iktidar,

c) İdealizm safsatasını bilim diye yutturmaya çalışan emperyalist kültürün yayılma aracı, ülke gerçeklerinden kopuk, üretime yönelmemiş eğitim sistemi,

d) Tüketim artıklarını yardım, ajanlarını barış gönüllüsü etiketiyle eğitimimize süren Amerika...

Öğretmen boykotu Türkiye ölçülerine göre çok sayıda insanın katıldığı bir eylem olmuştur. Olay geniş kitlelerde yankılanmış ve kamuoyunda öğretmenlerin direnişlerinde haklı oldukları düşüncesi ağırlık kazanmıştır.

Boykot öncesinde durağan olarak gözlenen küçük bürokrasinin ilk toplu harekete girişidir bu. Üstelik eylem doğruya siyasal iktidara karşı oluşu yönünden ayrı bir önem kazanmaktadır.

Besleme milliyetçi kuruluşların tabandan kopukluğu, boykota katılan Milliyetçi Öğretmenler Sendikası üyelerinin varlığıyla ispatlanmıştır.

Boykot sırasında büyük ölçüde olmasa da, sosyalist gençlik - öğretmen tabanı yakınlaşması gerçekleşmiştir.

Söz konusu nitelikleri ile öğretmen boykotu Türkiye için sosyo - ekonomik açıdan önemli bir gelişmedir.

2. 1960 sonrasında Türkiye'de devrimci eylemler öncelikle yüksek öğrenim gençliğinde kitlelere yayıldı. Grevler, fabrika ve toprak işgalleri işçi - köylü ittifakına adım adım yaklaşılma ortamlarını sağlamakta. Öğretmen boykotuyla tarım ve sanayi proleterleri ve yarı - proleterleri, küçük ve orta köylüler dışında ilk kez küçük burjuvazinin bürokrasi tabakasının bir kesimi de devrimci eylemlere katıldı. İşçi sınıfına kırsal alanlar dışından gelen olumlu bir sestir bu.

Boykot esnasında belirlenen, eğitimde anti - emperyalizmi dile getiren sloganlar; memurlar için grev hakkını ve ileri ekonomik olanaklar düzeyine erişmeyi öngören demokratik istekler, eylemin, işçi sınıfının eylemleriyle paralelliğini göstermektedir.

İşçi sınıfının ideolojik, politik, örgütsel hegemonyasında kurulacak devrimci demokratik halk iktidarı, öğretmenlerin dileklerini de çözüme ulaştıracak tek iktidardır.

Türkiye proletaryasının stratejik hedefine varmasında, öğretmenlerin sınıfsal çıkarları gereği üstlenmeleri zorunlu olan görevleri vardır ve bu görevlerin başlıcası işçi sınıfı müttefikleri arasında bulunmaktır.

3) Boykotun öğretmen, memur ve öğrenciler üzerinde yaptığı etkilerin doğru yorumu, adı geçen kitlelere uygulanacak bilimsel anketler sonucu elde edilebilir elbette. Bunun dışında söylenecek sözler, dar gözlemlere dayanan öznel yargıları ifade etmekten öte gidemez.

Genellikle memur, öğretmen ve öğrenci kitlelerinde, eylemin ekonomizmin batağına saplandığını savunmak, sanırım yanlış olmayacaktır. Egemen sınıflar basınının ilerici kesimini izleyebilenler ile TRT'yi haber verme olanağına sahip olduğu süre içinde dinleyebilenler, boykotun amaçları hakkında tam olarak bilgi edinebildiler. Halkımızın büyük çoğunluğu, direnişi öğretmenlerin maaşlarının azlığına bağladı. Eyleme katılan öğretmenlerin epeycesi de salt ekonomik çelişkilerinin çözümlenmesi dileğindeydiler. Boykotun anti - emperyalist ve halk demokrasisine yönelik taleplerine çoğunluk sahip çıkarılamadı. Kamuoyunda eylemin kazanabileceği devrimci boyutlar eksik kaldı.

Dört günlük sürede halk arasında, öğrenci ve öğretmen kesiminde tartışmalar açıldı. TÖS ile İLK-SEN'in tutumunu savunanlar, daha çok düşünerek, daha çok okuyarak düşünce düzeylerini ilerlettiler. Devrimci birikim olumlu yönde gelişti. Öğrenciler ve öğretmenler a. arasındn militanlar kazanıldı. Kitlelere olabildiğince propaganda yapıldı. Birlikte eyleme girmenin doğruluğu gözler önüne serildi. Bunlar da eylemin yadsınamayacak kazançlarıdır.

4) Siyasal iktidar, öğretmen boykotu ile önemli bir darbe yemiştir.

Milli eğitim bakanının yarı öğütlü, yarı tehditli, ama ardında korkunun yattığı belli olan demeç ve radyo konuşmaları, TRT'de boykotla ilgili haberlerin yasaklanması, kimi köylerde egemen sınıfların emrindeki imamlar aracılığıyla halkın öğretmenlere karşı kışkırtılması, yapılmamış dersleri ders ücretlerini ödeme karşılığında yapılmış göstererek boykota katılma oranını sözümona düşürme çabaları, egemen sınıflar iktidarının fena halde sıkıştığını belgelemektedir. Ayrıca, bakanlığın eylemci öğretmenlerle ilgili işlemlerini yargıçların durdurması, savcıların takipsizlik kararları vermeleri, işbirlikçileri çileden çıkardı.

5) Boykot öncesinde «neler yapılmıştır» sorusunun karşılığı»nı tam olarak bilmediğimden, genel olarak «neler yapılmalıdır» sorusunu yanıtlayacağım.

İlkin TÖS ve İLK-SEN üyelerine Türkiye'de memur ve işçi sendikaları, dünyadaki en ileri sendikal haklar ve bunların ülkemizdeki sendikal haklarla karşılaştırılmaları, devrimci açıdan sendikal mücadele ve ülkemizde devrimci açıdan sendikal mücadelenin hedefleri konularında bilgiler verilmeli, tartışmaların tabana yayılması sağlanmalıdır.

Sosyalist öğretmenlerin, arkadaşlarına, işçi sınıfı ideolojisini propaganda etmeleri, işçi köylü ittifakında öğretmenin yerini belirtmeleri, teorik bütünlük bakımından mutlaka gereklidir.

Eylem sonunda her il ve ilçedeki TÖS ve İLK SEN örgütleri yörelerindeki eylem oluşumunu devrimci açıdan eleştiri - özeleştiri ile değerlendirmelidir.

İşin pratik yönüne gelince... Uygulamada karşılaşılan eksiklikleri en iyi değerlendirecek olanlar, proletarya ideolojisini benimsemiş öğretmenlerdir.

6) Öğretmeni devrimci kavganın içine sokmak gerekliliği açıktır. Ama militan kadrolar yetiştirmenin salt eğitimle sağlanabileceğini düşünmek, teorik - pratik diyalektik bütünselliğini bir yana bırakmaktır. Militan kadrolar teori - eylem - teori çizgisinde genişleyecektir.

Öğretmen sendikalarında teorik eğitim kanımca birbirine özde bağlı iki ayrı açıdan geliştirilebilir. Birincisi, eğitim sisteminin idealst niteliği, yani doğadan, maddeden öğrenmek yerine soyut kavramlardan giderek eğitme biçimi, diyalektik yöntemle eleştirilir. Yerine doğrusu konmaya çalışılır. İkincisi, emperyalizmin yurdumuzda bulunmasının Türkiye'ye kaybettirdiklerinden girerek, emperyalizmin ne olduğu, nasıl atılabileceği, işçi sınıfı ideolojisinin propagandası doğrultusunu izleyen bir «devrim için eğitim» programı, seminer, tartışma, konferans, bildiri, broşürlerle çok sayıda öğretmeni içine alacak biçimde yürütülür.

Teorik çalışmalardan, sürekli eylemlerde yararlanma yoluna gidilir. Eylemlerin kazandırdıkları teori ışığında değerlendirilir.

GELECEK HAFTA
İşçi Bekir Belovacıklı ve Asistan Mehmetcan Köksal

görüşler

Boğaz Köprüsü Cinayeti

● **Sayın İstanbul Valisi Vefa Poyraz, milletimizin henüz kutlamaya hak kazanmadığı «Kurban Bayramı» münasebetiyle Bayram gazetesinde yayımlanan bir mesajında İstanbul halkına bir «müjde» vermekte ve aslında bir cinayet olan «Boğaz Köprüsü» projesinin gerçekleşme safhasına girmesi karşısında duyduğu «İftihar, gurur ve sevince» İstanbul halkını da «ortak» etmeye kalkmaktadır. Oysa ben, gerçek bir İstanbul'lu sıfatiyle, bundan sadece üzüntü ve de utanç duyuyorum. Halkımızın büyük çoğunluğunun en koyu bir sefaletin pençesinde inim inim inlediği, Atatürk devrimlerinin hergün boğazlandığı ve bu devrimler uğrunda yiğitce hayatlarını feda eden, şehit olan gençlerimizin kanlarının daha kurumadığı bir ülkede, bir avuç kansız milyonerin ve emperyalistlerin çıkarlarına hizmet etmekten başka bir faydası olmadığı ve tam tersine ekonomimize büyük zararları dokunacağı en yetkili uzmanlar tarafından ayrıntılı bir şekilde ortaya konulmuş olan bu projeyi alkışlamak benim ve benim gibi düşünen milyonların harcı değildir. Yegâne tesellimiz, daha doğrusu kesin inancımız, bu yeteneksiz iktidarın ve bu bozuk düzenin bir an önce değişmesi ve emekçi halkımızın kurtuluşu sağlanmadıkça Boğaz Köprüsü projesinin gerçekleşmemesidir.**

ŞİAR YALÇIN
(Koyulhisar C. Savcısı)

Hınıs'ta Şeyh ve Ağa Zulmü!

● 20.nci asırda sözde Sosyal hak ve adaleti kabul etmiş demokrasi Türkiye'mizde hâlâ bazı yobaz, zorba ve riyakarların ellerinde mazlum zavallı vatandaşlar inim inim inlemekte malları canları tehlikelerde ve yağma olmakta, buna gerek zabıta ve gerekse mahkemeler seyirci kaldığı mevcut dosyalarla doğruluğu meydana çıkar.

Hınıs İlçe merkezine bir saat mesafede eski ismile Kurdi köyü tabir edilen köyde zavallı 70 yaşlarında Abdullah adındaki bir şahıs her nasılsa şeyhlere karşı bir hatada bulunduğundan ötürü şeyhlerce verilen emir üzerine meşeliği kökünden kestirilmiş ve hadisenin önlenmesi ve yapılan zulüm ve zararın tesbiti için mahkemeye baş vurması üzerine mahalline giden hakimin huzurunda gerek koru sahibi ve gerekse dava takipçisi hakarete uğrayarak ölüm tehdidile karşılanmalarından hiç bir işlem yapılmadan geri dönülmüş ve kalan tek tük ağaçta kökünden kestirilmiştir.

Bu misal, şeyhlerin maharetleri...

Bir de cüzzam mikrobu olan ağaların marifetlerinden bir misal verelim. İlçenin meşhur Ali Ağalar ailesi İlçenin Peyik, Yelpiz, Harami, Söğütlü, Kızmusa köyleri ile İlçenin Bahçe Mahallesinde meskun bulunmakta ayrıca Tekman'da da kolları mevcuttur.

Bu aile, eski padişahlık devrindeki gibi, kızdıkları adamı, on kişi, yirmi kişi toplanarak, çarşı içinde, polislerin gözü önünde sopa ile döver, kafası gözünü kırar hastanelik yapar, ne polisi ne jandarma ve ne de savcısı ses çıkaramadığı gibi, kimse de korkusundan aleyhleri - şahitlik yapamaz. Gençleri onun bunun karısına kızına tasallut eder, tevkif edilmezler. Seçim zamanlarında aday olurlar ve alenen «bize oy vermiyenlerin anasını avradını» diyerek milletvekili ve encümen azası seçilirler.

Yazın dağdaki eşkiya ve hırsızları çalıştırır, kışın evlerinde özel yaptıkları yerlerde saklar ve beslerler; istemedikleri kimselerin mallarını çaldırır, koyunlarını kestirirler. Kendilerine yaramayan hakim ve memurlara türlü türlü iftira ve tertipler yaparak ya kazadan naklettirirler veya pencerelerine silah sıkar, önünü keser, namuslu memurları kaçırmaya mecbur ederler bunu bilen memurlar da, bu ağalardan gelenlerin bütün arzularını yerine getirmeye ve teveccühlerini kazanmaya ve kaçakçılıklarına ve hırsızlıklarına göz yummaya mecburdurlar.

Hareketlerin hepsini yazmaya imkan olmayan bu kişilerden kurtarılmamız için ilgililerince kanun ve kuvvetlerin faaliyete geçmesine sayın mecmuanızın aracı ve tavassutlarını esirgememesini vatanın selameti ve ulusun rahatı bakımından istirham eder, işlerinizde başarılar dilerim.

ALİ TORAMAN
(Hınıs Ulusu'ndan)

ANT'IN NOTU: **Kendi mektubunuzda da belirttiğiniz gibi, kanun ve devlet kuvvetleri, ekonomik güce ve dolayısıyla siyasi güce sahip bu sömürücülerin ve zalimlerin kontrolundadır. Onlardan yardım beklemeniz nafiledir. Kurtuluşunuzun tek yolu, çevrenize bu sömürü ve zulüm mekanizmasını anlatarak, bu mekanizmayı kıracak olan devrimci DEMOKRATİK HALK İKTİDARI'nın kurulması için bütün ezilen ve sömürülenleri örgütlendirip mücadeleye sokmaktır. Eğer devrimci örgütler kurulmuşsa, onların saflarında mücadeleye katılmaktır.**

Kıbrıs'ta emperyalizm ve yerli işbirlikçileri devrimcilere saldırıyor

ANT'ın daha önceki sayılarında, üzerinde önemle durulması gereken Kıbrıs sorununa çeşitli yorumlar getirmiştik. Son günlerde aktüel sayfalara kadar ulaşan Mirage uçakları meselesi; Ortadoğu'da Amerikan silah endüstrisinin pazar kaybetmesine yol açacak bir sorunu, Fransa'nın Avrupa'da Amerika olmak için giriştiği çabaları su yüzüne çıkarmıştır. Türk basını ise bu sorunu Ege denizinde kuvvetler dengesi olarak görmekte öteye pek gidememektedir. Daha önceleri büyük tirajlı yayın organları bile, Yunan adalarındaki hava alanlarını, sadece Türk güvenliği açısından kamu oyuna sunmuşlardır. Bugün Mirage uçaklarından sonra Yunanistan'ın yeni gemiler ısmarlamış olması da ancak bu yönüyle irdelenmektedir. Kıbrıs adasında bile Mirage uçakları için para toplama kampanyası, Enosis çığlıkları süregiderken meseleyi sadece güvenlik açısından görmenin yanlışlığı ortadadır. Kıbrıs ki, dünya savaşları döneminden beri emperyalizmin Ortadoğu'da başlıca köprübaşlarından biridir.

Pompidou'nun Amerika'ya gittiği bir dönemde, Yunanlı gerici subayların adadaki yasaklanmış tedhişçi cepheyi destekledikleri bir dönemde, Nato yüzünden herhangibir anda savaşa girebileceğimiz, bombalar altında yok olabileceğimiz bir dönemde; sadece **kuvvet dengesi isteriz, barışçı çözüm yolları bulunmalıdır** gibi nutuklar artık yetersiz olmaktan çıkmış, yanlışlığı bile kanıtlanmıştır.

İftiralar karşısında gençlerin çağrıları

Kıbrıs Türktür, Türk kalacaktır diye bağırıp, adadaki Türk savaşçı kardeşlerimize, kendi çıkarlarına ters düştüğü için gerek İngiliz, gerekse Amerikan (C.M.C. kumpanyası) tarafından **komünist** damgası yapıştırılmasına, **bu üç - beş kişinin hareketi** gibi damgalamalara bile ses çıkarmayan çevreler, Kıbrıs'lı genç devrimcilerin çağrılarına kulak vermek zorundadırlar.

Yıllardır gerek silahla, gerek mitingle gerek kalemle, yani, canla başla, kanla dişle bir savaş vermekte olan Kıbrıs'lı genç devrimci arkadaşlarımız günden güne hakiki düşmanını ve savaş yöntemlerini doğru bir çizgiye oturtmakta ve bilinçlenmektedirler.

Kıbrıs Orta-Doğu'nun kopmaz parçasıdır

Ortadoğu sorununun kopmaz bir parçası olan Türkiye - Kıbrıs devrimci dayanışmasına; İstanbul Kıbrıs Türk Talebe Cemiyeti ve Kıbrıs Türk Ulusal Öğrenci Federasyonu aracılığıyla genç Kıbrıs'lı devrimci arkadaşlarımızın şu bildirisini duyurmakta yarar görüyoruz:

Asırlardan beri Kıbrıs Türk toplumu sömürülmüş, ezilmiş ve horlanmıştır. Bu gün hâlâ Anglo - Amerikan emperyalizminin patronluğu altında yerli (Türk - Rum) işbirlikçilerin pençesinde inim inim inlemektedir toplumumuz.

Bu gidişe **dur** demenin ve toplumumuzun acılarına **son** vermenin zamanı gelmiştir artık. Kıbrıs Türk Yüksek Öğrenim Gençliği olarak son zamanlarda toplumumuzda artan patlamalara eğilmek ve çilekeş halkımıza, **kim** tarafından, **niçin ve nasıl** ezildiğini anlatmak gerek.

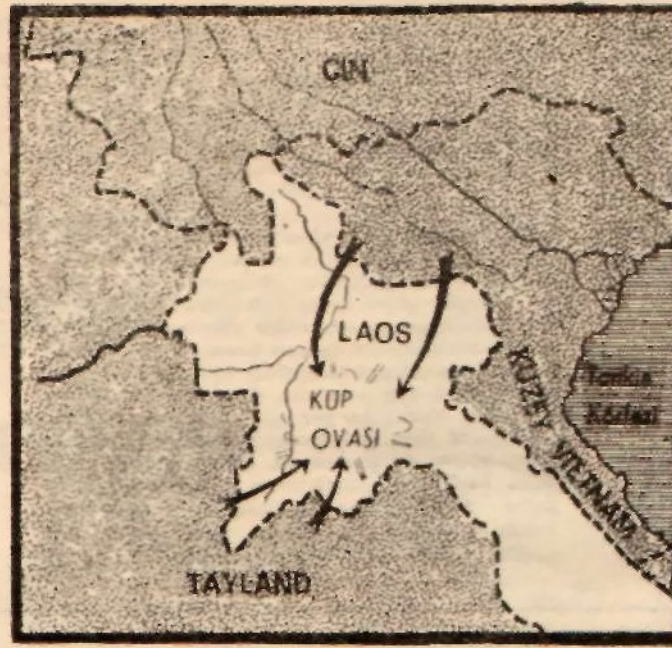
Yıllardan beri toplumumuzun başına çöreklenen ve toplumumuzu emperyalizme peşkeş çeken - sözüm ona yöneticiler, toplumundan yana yer alan herkese saldırmakta, iftira etmekte; her olayda patronlarının **böl ve yönet** metodunu uygulamakta; bu da yetmeyince, faşist metodlarla aydın ve namuslu kimseleri sindirmeye çalışmakta**dırlar**.

Emperyalistler ve uşakları bilmelidir ki!

En son olarak Amerikan emperyalizminin ülkemizdeki bir görüntüsü olan C.M.C. -Kıbrıs Madenleri Şirketi- ile, Lefke'nin Türk halkı arasındaki çelişkide yöneticiler açıkça C.M.C.'nin yanında yer almış; ve 7 ŞUBAT 1970'de, halkımıza tezgahlanan oyunları ve çevrilen dolapları anlatmaya giden devrimci 10 arkadaşımızı tutuklamış, sorguya çekmiş ve öğretmen olan ikisine işten elçektirmişlerdir.

Toplumumuzu yönetmek iddiasında olanlar şunu bilsinler ki, devrimcileri faşist metodlarıyla asla susturamıyacaklar, başlayan devrimci kavgayı asla durduramıyacaklardır. Kıbrıs Türk Yüksek Öğrenim Gençliği olarak devrimci kardeşlerimize yapılan bu aşağılık saldırıları **LANETLERİZ.**

Şu da şöyle biline ki; Devrimci kavgaya ve Devrimcilere yapılacak her türlü saldırıya, gerekirse kanımız, canımız pahasına da olsa cevap vereceğiz.

LAOS'TA KÜPLER OVASI HAREKATI
— Devrimciler emperyalizmin bir kalesini yıkıyor —

Laos'ta devrimcilerin büyük başarısı

Uzak Doğu'da emperyalizme yeni bir darbe!

GEÇTİĞİMİZ haftanın en önemli olayı muhakkak ki, Kuzey Vietnam askerlerinin, Laos'ta Jars (Küpler) Ovasındaki «Lima Lima» Üssü'nü ele geçirmeleridir.

Bilindiği gibi Jars Ovası yıllardır Laos'taki işbirlikçiler ve emperyalistler ile Vietnamlı devrimciler arasındaki bir anlaşmazlık konusudur. Ve Ovanın ele geçirilmesi hiç şüphesiz devrimciler açısından büyük bir başarıdır.

Laos ve Kuzey Vietnam'ın tarihi ilişkileri, Küpler Ovası'nın önemini yeterince verecektir. Gerçekte Laos ile Vietnam arasındaki ilişkileri kısaca anlatmak çok güçtür. Bu bölge yıllardır emperyalistlere ve onun yerli uşaklarına karşı verilen yoğun bir mücadeleyi yaşamaktadır ve bu mücadele daha durmadığından ilişiklerdeki çok yanlılık sürüp gitmektedir.

Loas ve Vietnam'ın yeraldığı bu bölgenin tümüne eskiden **«Fransız Hindi - Çini»** denirdi. Bölge Fransızların hakimiyeti altındaydı. Ama Kuzey Vietnamlıların kahramanca savaşları Fransa'yı dize getirdi. 1946'da Vietnam Cumhuriyeti kuruldu. Fransa bu Cumhuriyeti tanımak zorunda kaldı. Vietnam Cumhuriyeti'ni daha iyi denetebilmek için, Kamboçya ve Laos ile birlikte bir Hindi - Çini Federasyonu kurdu. Gerçekte bu federasyon hiç işlemedi.

Bu bölgedeki kutuplaşmaları yaratan anlaşma ise 1954'de Cenevre'de imzalandı. Bu anlaşma ile Vietnam, Kuzey ve Güney olmak üzere ikiye ayrılıyor, Laos ise tarafsız devlet statüsüne sokuluyordu. Bu anlaşmadan sonra Laos'ta monarşik bir hükümet kuruluyordu.

Fransızların bu bölgedeki yenilgisinden sonra Amerika bu bölgeyi ele geçirmek istemiş ve bu yolda bir yığın entrika çevirmiştir. Ama halkların bağımsızlık savaşları burada da kendini göstermiş, bir müddet sonra devrimci Pathet Lao birlikleri büyümüş ve bölgede bağımsızlığını ilan etmiştir. 1955 Kasımından sonra ülke fiili olarak ikiye bölünmüş ve Kuzey kesime Pathet Lao kuvvetleri hakim olmuştur.

1957 yılında Pathet Lao kuvvetleri ile sağcılar arasında bir koalisyon hükümeti kurulmuşsa da, bu, daha yoğun karışıklıklara yolaçmıştır. Hükümetler sürekli olarak istifa etmiş, kuvvetli askeri liderler darbe yapmak istemişler, fakat bütün bu karışıklar devrimci Pathet Lao birliklerinin işine yaramıştır. Mart 1961'de bu birlikler sağcı hükümet kuvvetlerini geri çekilmeye zorlamış ve Küpler Ovası'na hakim olmuşlardır. 1961 Haziran'ından sonra Laos'da üç grup belirmeye başlamıştır. Sağcı ve anti - komünistler ülkenin güneyine, merkezciler Küpler Ovası'na, Pathet Lao birlikleri de ülkenin kuzeyine hakim olmuşlardır.

Fakat emperyalistler ülke halklarına aman vermemek amacıyla yeni bir Cenevre Anlaşması yaptırarak Loas'a asker yığmanın yollarını bulmuşlardır. Amerika'nın Laos'a asker yığmasıyla birlikte ülkedeki gerginlik daha da artmış, kutuplaşmalar keskinleşmiş ve sıcak savaşa girilmiştir. Pathet Lao birlikleri Kuzey Vietnam'ın değerli yardımları sayesinde sürekli olarak yeni başarılar kazanmıştır. Öte yandan Kuzey Vietnam birliklerinin Vietnam'daki Amerikan askerlerine karşı giriştiği bütün hareketler Laos kanalıyla, özellikle Küpler Ovası yoluyla gerçekleşmiştir.

Pathet Lao birlikleri uzun yıllardır Küpler Ovası'nı kontrolları altında tutmaktaydılar. Fakat geçen yaz, Vietnamlılar karşısında tutunamayan Amerikalılar, ileri bir karakol olarak düşündükleri Küpler Ovasına saldırıda bulunmuşlar ve Ovayı Pathet Lao birliklerinin elinden almışlardır. Ama emperyalistlerin bu başarısı uzun sürmemiş ve geçen hafta kahraman Pathet Lao kuvvetleri ovayı tekrar ellerine geçirmişler. Ovayı savunmakla görevli olan paralı

Asya, Afrika, Latin Amerika ve Ortadoğu halklarının mücadeleleri hızlandıkça emperyalistler, sömürü ve nüfuzlarını sürdürmek için yeni yollar aramaya girişmektedirler. Tekelci kapitalizm bugün dünyanın her yanında kıstırılmakta ve bu çembere alınış, emperyalizmin temsilcilerini daha dikkatli planlar bulmaya sevketmektedir.

Amerikan resmi çevrelerinin son günlerde artan gezilerini bu açıdan yorumlamalıyız. Nixon iktidara geçer geçmez, Vietnam yenilgisinin ışığında bir seri diplomatik ilişkilere girişmiştir. Rockefeller Latin Amerika'ya gitmiştir, Spiro Agnew Hindi - Çini'de ve Pasifik'te geziler yapmıştır, Senatör Jakop Javits Ortadoğu'ya gelmiş, çeşitli yerlerde temaslarda bulunmuştur. ABD Dış - İşleri Bakanı William Rogers ise Afrika'da gezisini yeni bitirmiştir. Bu tür geziler muhakkak ki devam edecektir. Örneğin rum asıllı başkan yardımcısı Agnew, yakınlarda Yunanistan'a bir gezi yapacaktır.

Afrika, ABD'nin son yıllarda çok ihmal ettiği bir kıta olmuştur. Kongo olayla-

A.B.D. Dışişleri Bakanı Rogers, Afrika'da neler tezgahlıyor?

kasını açıklamak fırsatını rından sonra ABD var gücüyle Vietnam'a ağırlık vermek zorunda kalmış ve politik ağırlığını tümüyle Asya'ya kaydırmıştır. ABD şimdi bu politikanın yanlışlığını görmüş ve tedbir almak istemektedir. Örneğin ABD yalnız Laos'a yılda 52 milyon dolar yardım yaparken, bütün Afrika ülkelerine 154 milyon dolar yardım yapmaktadır.

Vietnam'da esaslı bir darbe yiyen ABD'nin, yeni alanlar yaratmak ve özellikle Ortadoğu meselesinde Afrika ülkelerinin çok kesin bir şekilde Arapları desteklemeleri ve her türlü yardıma hazır olduklarını ilan etmeleri üzerine yeni bir denge ortamı oluşturmak amacıyla Dışişleri Bakanı'nı Afrika'ya yollaması kaçınılmaz olmuştur.

Rogers şimdiye kadar Afrika'ya giden ilk ABD Dışişleri Bakanı'dır. 16 gün içinde Afrika'da on ülkeyi (Fas, Tunus, Zambiya, Nijerya, Kongo - Kinşata, Kameron, Lagos, Gana, Liberya, Habeşistan) gezmiş ve çeşitli temaslarda bulunmuştur. Bakan, ABD'nin Ortadoğu'daki emperyalist girişimlerinden dolayı Fas ve Tunus'ta çok soğuk karşılanmıştır. Tunus'ta 2000 öğrenci Amerikan aleyhtarı gösteriler yapmıştır. Lagos'ta kimse kendine yüz vermemiştir. Nijerya gazeteleri ise Rogers'in gezisi sırasında genel olarak ABD emperyalizmine, özel olarak da Rogers'in kendisine saldırarak, «Go Home» diye yazmışlardır.

William Rogers, Habeşistan'da biraz ilgi görünce, Nixon Hükümetinin 4'lü politikasını açıklama fırsatını bulmuştur. Rogers, ABD'nin görüşlerini şöyle sıralamıştır: 1. Özellikle Güney Afrika - Rodezya ve Mozambik - Angola arasındaki ırk ayırımları ortadan kalkmalıdır. 2. Bütün Afrika ülkeleri politik bağımsızlıklarını korumalıdır. 3. Afrika ülkelerinin ekonomik gelişmelerine katkıda bulunmak ABD için bir görevdir. 4. Afrika büyük devletlerin çıkarlarına sahne olmamalıdır.

Vietnam vahşeti gözler önünde iken, ABD'de zenciler köpek muamelesi görür iken, ABD'nin İsrail'e uçak satımını ve gerektiğinde bağımsız ülkelere saldırmasını en ılımlı devletadamları bile kınarken, Rogers'in Amerika'nın yeni politikasını anlatması doğal olarak çok güç olmuştur.

Öte yandan Rogers Adisababa'da Habeşistan'ı ziyaret etmekte olan revizyonist Yugoslavya Devlet Başkanı Mareşal Tito ile uzun bir süre konuşmuş ve iki devletadamı, Afrika devletlerinin büyük askeri blokların ve güvenlik anlaşmalarının dışında kalması üzerinde anlaşmaya varmışlardır. ABD, belki de Yugoslavya Devlet Başkanını kendisinin düşlediği bir bağımsızlar dünyasının lider adayı görmektedir.

Emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişmeleri şimdilik gizleyerek, yeni anlaşmalarla yeni sömürü alanları yaratma planları çok uzun sürmeyecektir. Dün Vietnam'da, bugün Laos'ta, yarın Ortadoğu'da halklar emperyalizmi her geçen gün biraz daha sarsarak ve emperyalizmin çöküşünü biraz daha hızlandıracaklardır.

---

askerler çekilmek zorunda kalmışlardır.

Küpler Ovası stratejik bakımdan büyük bir önem taşımaktadır. Üstelik bu Ovada kurulu olan «Lima Lima» üssü Amerikalıların en fazla bel bağladıkları bir üstür. Bu Ovanın kazanılmasına Kuzey Vietnam'ın ve Pathet Lao birliklerinin zaferi olarak bakılmaktadır. Emperyalist Amerika bu yenilgiye mukabele edebilir. Nitekim Amerikan hava kuvvetleri Küpler Ovası'nı bombalamaya başlamıştır. Ama Amerika bu müdahalelerde daha fazla ileri gidemiyecektir. Çünkü Amerika'nın yeni bir atılımı Nixon doktrini ile çelişecektir. Amerika yeni bir Laos çukuruna batmaya hiç niyetli görünmemektedir. Amerika'nın yeni müdahalelere girememesi ise, Laos halkının zaferi olacaktır.

Şu anda Laos Başbakanı Suvanna Fuma'ya bağlı paralı askerler büyük bir panik içindedirler. Ünlü komutan General Giap'ın stratejisi gerçekleşmiş ve Kuzey Vietnam'ı Güney Vietnam'a bağlayan geçiş yolu üzerindeki bu önemli Ovanın ele geçirilmesi emperyalistleri ve onun uşaklarını çok sarsmıştır. Emperyalistler yeni yeni taktikler deneseler de zafer mutlaka Laos ve Vietnam halklarının olacaktır.

Vietnamlı kardeşleri gibi yıllardır emperyalizme karşı savaşan Laos'lular zafere yaklaşıyor

Küba'ya giden Amerikalı gençler konuşuyor

GEÇENLERDE çok sayıda bir öğrenci kümesi ABD'den Küba'ya gitmiş ve bu olay gürültülü bir şekilde dünya basınında yansımıştır. Bilindiği gibi Küba 1970 yılında şekerkamışı üretimi için inanılmaz bir hedef saptamış ve bu hedefine varmak amacıyla vargücüyle çalışmaya girişmiştir. İşte böyle bir ortamda bir grup Amerikalı genç, **«Küba'daki devrimcilerle dayanışma içinde olduklarını göstermek, Küba'lı devrimcilerin şekerkamışı kesmelerine yardım etmek ve 'Yankee' emperyalizmini protesto etmek için»** Küba'ya gitmişlerdir.

Emperyalist ülkelerdeki ilerici güçlerin bu tür eylemlere girişmeleri, ezilen ulus halkları açısından muhakkak ki çok sevindirici olaylardır. Küba'ya giden gençlerle Kanada'nın Saint John şehrinde konuşma yapan arkadaşımız **MEKİN GÖNENÇ** şöyle yazmaktadır:

«İskele üzerinde, direğinin tepesinde Küba bayrağı dalgalanan Luis Arcos Bernes adlı gemiyi beklemekte olan gençlerin hepsi de Amerikalı. Kız, erkek karışık. Sayıları beş yüzün üzerinde. Bu kış kıyamet gününde Amerikanın dörtbir köşesinde kalkıp gelmişler buralara. Küba'ya gidip şekerkamışı kesecekler. Emperyalistleri Küba toprakları üzerinde dize getirmiş olan devrimci yoldaşlarının eserlerine bilekleri ile katkıda bulunacaklar.

«Gençlerin bağlı bulundukları örgütün adı, **Venceremos Tugayı**. Bu 500 gönüllü, örgüte baş vuran 2500 kişi arasından seçilmiş. Kanada'ya kadar olan tüm masrafları bizzat örgüt tarafından karşılanmakta. Yol parasını ve Küba'daki masrafların ise Küba Hükümeti karşılayacak.

KÜBA'DA ŞEKERKAMIŞI HASADI
— Yüzlerce Amerikan genci de yardım ediyor —

Bu 500 gönüllü Küba'ya giderken, tam 212 kişi de görevleri yapmış olarak **«Luis Arcos Bernes»** ile Küba'dan dönmekteler.

«Gerek gitmekte olan ve gerekse Küba'dan dönen gençlerin canlarını en çok sıkan konu, gazete ve televizyon muhabirlerinin kendilerine yönelttikleri çeşitli yavan sorular. Emperyalist basın burada bile boş durmuyor. Gençlerin bu eylemini geniş halk topluluklarına gerçeğe aykırı yansıtabilmek için elinden geleni yapmaktadır. Gazeteciler ve gençler arasında şu tür konuşmalar oluyordu:

'Küba bakımlı ve konforlu muydu? Size iyi yiyecek verdiler mi?' 22 Yaşındaki genç cevap veriyordu: **'Bizler Küba'ya üretmeye gittik, yoksa tüketmeye değil. Bir devrimciye yöneltilebilecek en yersiz bir soru zannederim konfor hakkında olmalı.'**

'Örgütünüzü dışarıdan maddeten destekleyen herhangi bir devlet var mı?' Grup yöneticisi cevap veriyor: **'Her insanın mutlaka satın alınabileceğini düşünmek, insanoğluna karşı en büyük saygısızlık. Bizleri besleyen kaynakları soruyorsunuz. Tek kaynağımız sosyalizme ve Devrim'e inanmış olmamız.'**

'Sizlerin kendi ülkenizde yardıma muhtaç yer ve kişileri boş verip, başka bir ülkenin üretimine koşmanız bir nevi kendi kendinizle çelişmeye düşmek sayılmaz mı?' Bir genç cevap veriyor: **'Üretim kaynaklarının halkın elinde değil de belli çevrelerde toplandığı toplumlarda halk yardımlaşması kendi kendini aldatmaktan başka bir şey değildir. Yardımlaşmanın ve bölge kalkınmasının ürünlerini bölge halkı yerine kapitalist çevreler toplayacaktır. Bu gibi eylemler mevcut düzenin ömrünü uzatmaya yarar. Bizler ise mevcut düzeni değiştirmek iddiasındayız.'**

«Ve tabii ki gençlerin bu cevaplarını emperyalist basın basmadı, yalnızca onların Küba'da süt bulamadıklarından söz etti.

«O gün 14 numaralı iskeleden iki ayrı grup, iki ayrı yöne doğru hareket etti. Biri otobüslerle Amerika'ya, diğeri ise Küba'ya. Gruplar birbirlerine veda edip ayrılırken, daha doğrusu nöbetlerini devrederlerken, sol yumruklarını havaya kaldırarak, gür sesleriyle birbirlerini selamlıyorlardı.» **Yaşasın Devrim!.. Yaşasın Che!.. Yaşasın Venceremos Tugayı...»**

FDHKC,nin bir yıllık savaş bilançosu

21 ŞUBAT 1970 Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi'nin birinci kuruluş yıldönümüdür. Cephe'nin kuruluş yıldönümü dolayısıyla yayınladığı bildiride, bir yıllık eylem hakkında şu bilgi verilmektedir: «Cephe, siyonizme karşı 205 harekatta bulunmuş, diğer örgütlerle birlikte 18 harekat düzenlemiştir. Toplam olarak 12 şehit, 29 yaralı, 7 esir vermiştir. Düşmana verdirilen kayıp ise 82 ölü, 4'ü subay olmak üzere 68 yaralıdır. Bu harekatlarda; 28 ağır makinalı tüfek, 8 top, 15 tank, 3 uçak, 6 otobüs, 23 cip, 28 zırhlı araç, 32 nakliye aracı, 50 askeri baraka, 11 kontrol kulesi, 3 baraj, 5 askeri kamp, 5 su motoru, 8 kibutz, 5 barikat, 5 bina, 4 fabrika, 3 müessese, 2 depo ve birçok cephanelik imha edilmiştir.»

Kral Hüseyin Boyun eğdi

ÜRDÜN Kralı Hüseyin ile Ürdün'de faaliyet gösteren çeşitli gerilla örgütleri arasındaki anlaşmazlık, Kral Hüseyin'in geri çekilmesiyle son bulmuştur. Bilindiği gibi Hüseyin'in çeşitli örgütler hakkında aldığı sınırlayıcı tedbirler, Arap gerillaları ile Ürdün kuvvetleri arasında çatışmalara yolaçmıştır.

Filistin kurtuluş örgütlerinin direnişi karşısında, Kral Hüseyin gerilemiş ve şehir içlerinde ateş açılmaması ile ilgili şartın dışında direniş örgütlerinin bütün isteklerini kabul etmek zorunda kalmıştır. Kurtuluş örgütleri genel olarak Filistin fedailerinin hareket serbestliğinin garanti altına alınması, «halk kitlelerinin devrimden uzaklaştırmayı ve Ortadoğu buhranına siyasi bir çözümü zorla kabul ettirmeyi amaç edinen» kampanyanın durdurulması, çeşitli örgütler arasında birliği sağlama yolundaki girişimlerin sabote edilmemesi gibi istekleri savunmaktaydılar. Gizli tutulan anlaşmaların bu tür maddeleri içerdiği sanılmaktadır.

Araplar Nixon'u Tehdit ediyorlar

İSRAİL Hükümeti Nixon'dan 24 adet Phantom marka ve 80 adet de Skyhawks marka uçaklar istemiştir. Bu isteğe Nixon ay sonuna kadar cevap vermek zorundadır. İsrail'liler bu isteği Libya'nın Fransa'dan aldığı 110 Mirage uçağından dolayı ortaya çıkan dengesizliği gidermek gibi bir gerekçeye dayandırmaktadırlar. Öte yandan Araplar da, uçaklar verildiği takdirde petrol şirketlerine hücum etme, petrol şirketlerinin faaliyetlerini sabote etme gibi tehditlerle Nixon hükümetini zor durumda bırakmışlardır.

Arapların her geçen gün biraz daha silah sahibi olmaları karşısında paniğe kapılan İsrail'in isteğine Nixon'un vereceği cevap çok büyük bir önem kazanmaktadır.

«Arjantin Sorunu temelde Politiktir. Sömürge olmamak için bir tek yolumuz var İKTİDARI HALKA VERMEK»
PERON

«Her eylemimiz emperyalizme karşı bir savaş çığlığı ve insanlığın en büyük düşmanı Amerika Birleşik Devletlerine karşı halkların birliğine bir çağrıdır.»
CHE GUEVARA

«Ortak kurtuluş için kavgaya hepimiz katılmak zorundayız. Bu işte temiz eller olamaz masumlar olamaz seyirciler olamaz. Hepimizin elleri toprağımızın çamurunda ve beyinlerimizin boşluğunda kirlenmiştir. Seyirci kalan ya bir alçaktır ya da bir hain.»
FANON

Latin Amerika Sinemasında Devrimci Kavga

Altan YALÇIN

LA HORA DE LOS HORNOS — ALEVLER SAATİ
— Devrimci kavgaların filmi —

Düşünce'eri

«Anlatım ve ideoloji gömlek değiştirir gibi değiştirilemez. nitel bir sıçramadır. Ancak değişik üretim biçimlerinin bir arada devam ettiği sürece dönüşümler 24 saatte yapılamaz. Başka bir deyimle, Sosyalist bir topluma varma süreci politik iktidarın ele geçirilmesinden sonraki dönüşüm süreci 24 saatte sona eremez. Hele hele sömürgecilik döneminde boğulmuş insanın anlatım alışkanlıklarını ve duygularını değiştirmek daha da güçtür. Devrimci bir önceyi bekleyen ilk çaba, yığınların kültürüne yönelmektir. Bu yığınların büyük bir kısmı uyanmakta güçlük çeker. Kurtulmuş bir ülke devrimci bir çizgiyi sürdürüyorsa, yeni bir dili yeni insana özgü yeni anlatım araçlarını bulacak olanlar da bu yeni dünyada eğitilen kuşaklar olacaktır. Yeni sömürgeciliğin egemenliği altında büyümüş biri olarak ben, Lauro des los Hornos'u çevirirken ancak kendimi değiştirebildiğim ölçüde ideolojik bir derinliğe varabildiğimi gördüm. Yoksa eğemen güçlerin öğrettikleri modellere göre bir eser yaratmak tehlikesiyle karşılaşabilirdim.»

«En güç olanı hiç kuşkusuz kendini aşarak kişisel bir anlatıma ulaşabilmektir. Bu da hükümet kararnameleri ile sağlanamaz. Fidel'in olsun başka herhangi bir devrimcinin olsun bütün isteklerine rağmen insanlar komutlarla değişmiyorlar. Devrim iktidarı ele geçirdiğinde bile değişik kültür biçimleri bir süre bir arada yaşıyacaklar. Küba sinemasında olduğu gibi kültürel etkiler, yeni biçimler gelişinceye, yeni bir kültür yaratılıncaya kadar sürüp gidecek. Hele bir ülkede çok güçlü bir ulusal kültür yoksa (çünkü geri bırakılmış ülkelerde burjuva kültürü de ulusal değildir) yabancının oraya ithal ettiği bir kültürdür. Örneğin Arjantin sineması yabancı bir kültürün garip özellikleri ile karışmıştır. Bizi sömürge haline getirir getirmez Avrupa ülkeleri ideolojilerini de ülkemize soktular. Yabancı ülkelerin merkezlerinde eğitim gören burjuvalarımız, yurtlarına ulusal adı verilen gerçekte ise avrupalı burjuva ve kapitalist olan örneklerle döndüler. Fransada bir ressam ya da bir yönetmen, yaratıcı işine girdiği zaman bir fransız gibi anlatır kendini. Sanatı fransızdır. Burjuva olsun olmasın sorun orada değil, ama yabancının getirdiği bağlı bir kültüre sahip olan, bağımlı bir ülkede, sanatçının çabası iki yönlü olmak zorundadır. Yabancı kültür tarafından yabancılaştırılmış anlatımı yenmek ve yeni ulusal hareket noktalarının temellerini bulmak.»

«Ayrıca kökten değişimi isteyen avrupalı bir yönetmen gibi üçüncü dünya ülkelerinin yönetmenleri de burjuva anlatımından kurtulmak burjuva estetiğinin tavırlarından kurtulmak zorundadırlar (Kısaca güzel'e karşılık çirkinin sınırlarına kadar gitmek zorundadırlar.) Estetik alanda bir anti estetiği temellendirmek zorundayız. Çirkin sözünden burjuva estetiğinin kavramlarına göre güzel sayılmayacak olanı kastediyorum.»

Film yapmaya iteleyen nedenler

«La hora de Los Hornos, Octavio Betino ile benim ulusal kurtuluş sorunu üzerine olan ideolojimizi ve düşüncelerimizi daha açık kılma ihtiyacından doğmuştur. 1965 yılı sonlarında geleneksel solun bunalımı içinde bulduk kendimizi, militan bir aydın için bazı zorunluluklar ortaya çıkıyordu: Arjantin gerçeğini çok iyi bilmek ve kitlelerin içinde kurtuluş hareketine katılmak ama somut işler ve eserlerle. Aydın halk ikiliğini birbirine kaynaştırarak ortadan kaldırmak ve aşmak. Halk hareketiyle temelde hiçbir ilişkisi bulunmayan, gerçek bir iktidar arzusundan uzak, küçük burjuva eylemsiz, marksist diye adlandırılan reformist eski soldan bağları koparmış olarak umutsuz bir arayış içindeydi.»

«Kendi kendini tanımlamaya, örgütlenmeye çalışan Devrimci Latin Amerika solunun kültürel çalışmalarında, kurtuluş mücadelesinde aydın'ın katkısını tartışmaya yöneldik. Bu bir bakıma ideolojik araştırmamızın film olarak dışa vuruluşu olan kişisel gerekliliğin diğer taraftan kütle hareketleri ile ilişkiler kurma ve kurtuluş mücadelesine somut biçimde katkıda bulunma gerekliliğinin bir sonucuydu. Kısaca Aydın ile 'kültür alanında çalışanlarla' devrimci militanlar arasındaki ayrılığı, ikiliği yok etme birbirine kaynaştırma demekti.»

«Ekonomik yapı olarak belgesel, endüstriyel, reklam filmleri için yapımevi kurduk. Bunun iki yararı vardı. İlkin kendimiz yapımcı durumuna giriyorduk. İkinci olarak ileride tasarladığımız çalışmalar için gerekli tekniği ediniyorduk. Arjantinde bir film ekibi 20 kişiden az değildir. Bu yüzden her birimizin birkaç görevi yapabilecek yetenekte olmamız gerekiyordu. Ben Getino ve birkaç arkadaş ekibi meydana getirdik: Getino ses alma, konu, yapım, kurgu ben kurgu çekim yapım ve gibi işlerle uğraştık.»

«İdeolojik -siyasal bir film yapmak gereğini duyuyorduk. Güç bir soruydu bu. Çünkü önümüzde bu tür çalışmalardan hiçbir örnek yoktu, varsa da biz tanımıyorduk. Böylece bir deneme sineması, tanıtıcı sinema, ideolojik-siyasal inceleme sineması bir düşünce sineması yan-

YAYINEVİ YÖNETİCİLERİ KONUŞUYOR

Payel Yayınevi

Payel Yayınevi Sahibi Ahmet Öztürk, yayınevini 1966 baharında kurmuş. Önceleri bir kitabevi çalıştırırken, daha sonra kitap yayımına girişmiş. Yayın politikasını şöyle açıklıyor:

— Amacımız, Türk okurlarına yararlı gördüğümüz eserleri yayınlamaktır, diyebiliriz kısaca... Yayın politikamız, kitaplarımızdan bellidir, sanıyorum. Yönümüz, dünyanın gittiği yöne, yani sosyalist eserlere dönüktür. Sosyalist yada Türk okurunun bu yönde bilinç kazanmasına yararlı olabilecek her çeşit kitabı yayınlıyoruz.

●● Telif eserler yada çeviri eserler yayınlamak gibi bir ayrım yapıyor musunuz?

— Sadece çeviri eserler değil şüphesiz. Amacımıza uygun telif eserler de bulduğumuz zaman yayınlayabiliriz.

●● Mutlaka okunması gerekli eserleriniz nelerdir?

— Yayınlarımızın tümünü amacımıza uygun yönde çıkardığımızı sanıyoruz. Bu nedenle hepsi kesinlikle izlenmelidir, diyebiliriz. Zaten kitaplarımız arasında **Lenin** (3), **Plehanov** (2), **Guevara** (2), **Marx, Engels, Mao, Lukacs** v.b. yazarların eserleri var. **Yada Yeni Çin** (2), **Halk Demokrasileri, Sovyetler Birliği** hakkında yazılmış eserlerle **Ho Şi Minh** ve **Che Guevara**'nın hayatlarını veren biyografi kitapları var. Bunların hangileri kesinlikle izlenmemelidir diye biz size soralım.

●● Yayında karşılaştığınız başlıca güçlükler nelerdir?

— Zorlukların en başında kitaplarımızın toplatılması geliyor. Şu ansa maddi bakımdan çok daha güçlü olabilecekken - bu nedenle - zorluklar içerisindeyiz. Öyle ki, beşinci kitabımız toplatıldığı zaman toplam olarak 15 kitabımız vardı. Yani bu, üç kitabımızdan biri toplatılıyor, demektir. Düşünün şimdi bundan doğan zararları. Ayrıca toplatmaların fazla olması nedeniyle yeni kitaplarımızı çekmeyen, bizimle alışverişini kesen kitapçıların fazlalaştığını da hesaba katıverin. Sonuç ne olur bu durumda? Fakat biz gene de dayanıyoruz.

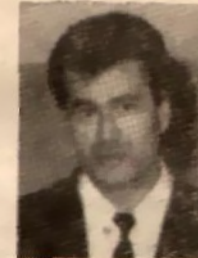
●● Bu güçlüklere nasıl dayanabiliyorsunuz?

— Her işimizi kendimiz yaparak. Paketlemeden düzeltmeye, eser seçiminden nakliyeye kadar bütün işler bir kişinin üzerindedir. Dayanmamızın başlıca nedeni bu olsa gerek.

●● Yayınevleri arasında alan bölüşümünü gerekli görüyor musunuz?

— Alan bölüşümü yayınevi yöneticilerinin dünya görüşüne göre zaten kendiliğinden oluyor. Her yayınevi kendince doğru bulduğu yönde kitap çıkartıyor. Bu bakımdan alan bölüşümünü yayınevleri kendi aralarında anlaşarak gerçekleştiremezler. Kendi görüşleri ve piyasa koşulları bunu belirliyor her şeyden önce. Fakat dağıtım sorununu çözebilmek için anlaşmak mümkün. Çünkü dağıtım sorunu şu anda hepimizin içinde bulunduğu en önemli sorunlardan biridir, sanıyorum. Bunun gerçekleşebilmesi için de birkaç yayınevinin bu işe öncülük etmesi gerekir. Hepimizin anlaşabileceği **belli maddeler** etrafında bu konuda neden birleşilmesin?

Ser Yayınevi

Ser Yayınevi yönetmeni Bekir Harputlu 1940 doğumludur 1969 yılında da bir grup arkadaşıyla birlikte Ser Yayınevi'ni kurmuştur. Yayınevinin ilk kitabı Leon Troçki'nin **«Ekim Dersleri»**nin toplattırılması üzerine tutuklanmış ve hakim karşısına çıkmadan 4,5 ay tutuklu kalmıştır.

●● Yayınlarınızda size yardımcı olan kadronun yapısını ve yayın amacınızı açıklar mısınız?

— Ser yayınlarını birlikte yürüttüğümüz kadro, Türkiye'de son on yıllık devrimci mücadelede yer alan genç kuşak devrimcilerinden meydana gelmiştir. Bu kadro belli bir dünya görüşü etrafında birleşmiştir. Türkiye'de nihai hedefi sosyalizm olan anti - emperyalist kavgada izleyecekleri yolda kesin kararlara sahiptir. Ser yayınları marksist - leninist öğretinin esaslarını içeren eserleri, sosyalizmin ve komünizmin öğrenilmesine kaynak olabilecek eserleri, dünyadaki sosyalist hareketler içerisinde yoğrulmuş, daha öz bir deyimle savaşan kişilerin eserlerini yayınlamayı amaçlamıştır. Yayınevimizin amacının diğer bir yanı ise, yayın yoluyla elde edeceğimiz maddi birikimi Türkiye'deki sosyalist hareketin gelişmesinde kullanmaktır.

●● Yayında amacınıza ulaşma yolunda izlediğiniz çizgiyi örneklerle açıklar mısınız?

— İlk yayınımız bildiğiniz gibi Troçki'nin Ekim dersleriydi. Bunu yayınlarken dünya sosyalist hareketinde hatalarıyla birlikte yer almış bir lideri ve Ekim devrimi liderleri arasındaki çatışmayı kendi anlatımından sunmayı amaçladık. Bulgar savaşçısı Dimitrov'un **«Faşizme Karşı Birleşik Cephe»**sini yayınlarken günümüzde tartışma konusu olan birleşik cephe (ittifaklar politikası) meselesine açıklık getirmeyi düşündük. Mao Tse-Tung'un **«Halk Savaşının Temel Taktikleri»** kitabıyla örgütlenme, ajitasyon, eğitim ve gerillada politik eylem konularına eğildik. İbarolla'nın **«Marksist Açıdan Ekonomi Politik»** kitabı ile Lenin'in **«Kültür İhtilali Üzerine»** kitaplarıyla da ekonomi politik ve proleter kültür konularının açılmasına yardımcılık etmeğe çalıştık.

●● Karşılaştığınız zorluklar nelerdir?

— Yayıncı olarak yetersizlikleri ispat edilmiş bir takım bilirkişilerle karşı karşıyayız. Her yeni kitabımızda Sahir Erman ve Sulhi Dönmezer gibi bilirkişilerin raporları aleyhte delil olarak önümüze sürülmekte. Bu tip bilirkişilerin raporlarına dayanarak alınan toplatma kararları, davalar, hapse girmeler karşılaştığımız olağan zorluklar. Biz devrimci olarak yayın konusunda ve diğer eylemlerimizde yüreklice karşı durmak kararındayız. Yayıncı arkadaşlar ne kadar çok davadan beraat ederse yayın hayatı o kadar güç kazanacaktır.

●● Bu yıl hangi kitapları yayınlamak istiyorsunuz?

— Önümüzdeki aylarda Mao'nun seçme eserlerinin bütününü 15 kitaplık bir dizi halinde yayınlama kararındayız.

FERNANDO SOLANAS'IN FİLMİNDEN BİR BAŞKA SAHNE
— Seyirciyi pasiflikten çıkartıp eyleme sokmak gerek —

maya kısaca eski duygusal sinemayı kahramanları olan belli bir konuya dayanan bir sinemayı değiştirmeye karar vermiştik.»

Nasıl bir sinema

«Sömürge durumundan kurtulmuş bir sinema, anlatımını sömürgecilerin etkisinden kurtardığı an mümkün olur. Kendi halkını, seyircisini seçen bir sinema. Genel bir seyirci için 'Kültürel Barış içinde yaşamaya hayır. Sistemin dışında hedefi kesin olarak belirlenmiş bir sinema. Kurtuluş için, kurtuluşun sineması. Tarihsel ideolojik - siyasal deneme inceleme sineması. Derinlemesine analizlerin sineması. Şiddetin, anlatım alanında kurtuluşumuzun sineması olduğu kadar anlatım ve dil üzerine köklü bir araştırmanın sineması. Somut bir mücadele, kavga aracı olarak sinema' bir tüfek gibi, sinemada gerilla yapar gibi kütlenin konularına eğilen ve kütlenin olan bir film. Unutmayalım ki yapmak istediğimiz bir kütle sinemasıdır. Şimdilik ancak bu safhadayız.»

Etkisi ve eylem gücü

«Filmin iyi yada kötü olması sonradan ele alınacak bir konu, ilkin filmi bitirebilmek önemlidir. Hem de özgür olarak bitirebilmek. Durumu böyle açık olarak ortaya koymak gerekir. Ezilen sınıfların devrimci sinemasının varsayımı yeni olduğu için, şimdilik deney safhasında ve tabii olarak yanlışlar yapmakta, kesin olamamaktadır. Yanlızca deneyler sonucu nereye varabileceği anlaşılacak. Bu arada 'top' olmadığı için kitaplarla filmlerle devrim yapılamıyacağını hemen belirtelim. Fakat kitlelerin kurtuluş hareketinde gerekli olan devrimci bir ideolojinin işlenmesine ve yayılmasına çalışmak kültürel alanda çalışan devrimci militan için oldukça önemli bir adımdır. Latin amerikada bu ideoloji sınıfsaldır ve sömürüye karşı çıkar ve somut siyasal terimlerle şöyle diyebiliriz: «Siyasal iktidarı almak için silahlı mücadelenin ideolojisi»

«Siyasal iktidarı almak için kitlenin ve onun öncülerinin savaşında kültürümüz en güçlü dışavurumunu buluyor. Bu kültürü kendi ülkemizde resmen kabul ettirmek için mücadele ediyoruz. Siyasal iktidarı almadan önce bile devrimci bir kültür yaratan öncüler ülkemizde mevcut. Bunu resmileştirmeye ve ideolojimizi halka yaymaya çalışıyoruz. İki türlü resmilik olduğu için iki kültürün ifadesi olan iki sinemadan söz edilebilir: Sömürenlerin kültürüyle yabancılaşmış burjuvazinin, resmi hakim kültürüyle; tarihsel, kültürel, ulusal geleneklerimizin, devrimci aydınlarca işlenen kültürü arasında üst yapıda meydana gelen mücadele; diğer tarafta emperyalizm tarafından desteklenen bir azınlık ile halk arasında sınıf kavgası biçiminde oluşmaktadır.»

Yönetmenler

Arjantinli Sinema yönetmeni Fernando Solanas, 1936 yılında Buenos Ayres te doğdu. Hukuk tiyatro ve müzik kompozisyonu eğitimi gördü. İlk kısa metrajlı filmi 'Seguir andando' adını taşıyordu. Asıl sinema deneyini reklam filmleri yaparak edindi. Alevler saati «La hora de los hornos»u birlikte çevirdiği Octavio Getino ise 1935 yılında İspanyada doğdu. 1952'de Arjantine geldi ve yerleşti. Hikaye yazarıdır. Hikaye kitabı 1964 yılında Küba Armağanını aldı. 1965'te "Trasmallos adındaki ilk kısa metrajlı filmini çevirdi.

Film

Alevler saati; toplam 4 saat 20 dakika süren 3 bölümden meydana gelmiştir. 1. Yeni sömürgecilik ve şiddet, 2. Kurtuluş için eylem 3. Şiddet ve kurtuluş. Bir deneme filmi olan Alevler saati Arjantinin ulusal sorunlarını ve kurtuluş sorunlarını işleyen yeni bir türün de öncüsüdür. Çekim iki yıl sürmüştür. Yönetmenler iki yıl süresince Arjantinde 18.000 km lik bir yolculuk yapmışlar, ülkenin birbirinden değişik bir köşesinde dolaşmışlar 180 saati bulan konuşmaları bir bantla tesbit etmişlerdir. Film ülkedeki politik eylemin bir çok olaylarını, halkın gerçek yaşantısını, direnme örgütlerinin eylemlerini görüntü ve konuşmalarla yansıtmakta, ayrıca gösterildiği her yerde seyirciyi «seyreden pasif kişi olmaktan çıkarıp» ülke sorunlarının tartışılmasına katmaktadır. Bu yönüyle gerçek bir eylem filmidir «Alevler saati.»

Çetin Özek'i Jurnal edenlerin içyüzü!

Manşetlerinde, makalelerinde her gün doğruluktan, dürüstlükten dem vuran iki ümmetçi gazete, geçen hafta basın tarihinde eşi ender görülür bir yalan, iftira ve riyakârlık kampanyasını yüzleri kızarmadan yürütmüşlerdir.

Gazeteler, Amerikan emperyalizminin kuklası Kral Faysal'ın mutemed adamı hapishane kaçkını Mehmet Şevket Eygi'nin sahibi bulunduğu Bâbıâlide Sabah ve Bugün gazeteleridir.

Ümmetçi Jurnali

Arkadaşımız Çetin Özek'in Londra'da bir açık oturumda yaptığı konuşmayı ele alan Bugün ve Sabah gazeteleri, 27 Şubat tarihli sayılarında **«Çetin Özek Komünizmi Methetti», «Komünizmi Öven Çetin Özek'in yeri artık Moskova'dır»** başlığıyla, Milli Türk Talebe Birliği Genel Başkanı'nı da kendilerine âlet ederek jurnallemede bulunmuşlardır.

Olayın içyüzü şudur:

Halen Londra'da bulunan Çetin Özek, 13 Şubat günü Londra Halkevi'nde Kültür Ataşesi Kamil Günel ve Basın Ataşeliği'nde görevli Rezzan Taşçıoğlu'nun da katıldıkları **«Üniversite ve Gençlik»** konulu bir açık oturumda konuşmuştur. Özek, Türkiye'nin sosyal, politik ve ekonomik durumunun genel bir değerlendirmesini yaptıktan sonra, özetle şöyle demiştir: **«Öğrenci görmüştür ki, düzenle üniversite arasında yakın bir ilişki vardır ve düzen değişmedikçe üniversite de değişemez. Bu düzen içinde üniversitede gerçek bir reform hayaldir. Bu durumda, öğrenci, karşı çıktığı düzenin bir uzantısı olan üniversiteye de karşı çıkmak zorunda kalmaktadır. Gençlik, devrimci sınıfın bilinçlenmesini sağlayacak, onu devrime iteleyecek bir güç olarak çok önemli bir görev görmektedir. Emekçi halkla ilişkisini ve saflarını sıkılaştırdığı oranda da, devrimci eyleminde başarı sağlayacaktır. Bugün için, öğrenci eylemini destekleyip desteklememek, anti - emperyalizmi destekleyip desteklememek anlamına gelmektedir.»**

> **Revizyonistlere İthaf olunur**
>
> **Dupçek!**
>
> **O da vardı! O da vardı... Oradaydı Dupçek de...**
>
> **Pek sempatik insan, doğrusu... Üstelik genç, terbiyeli ve şık. Dikkatle baktım ona:**
>
> **Çirkin denemezdi. Ama Prakistel'in mermere yonttuğu bir Olemp İlahı da değildi. Profili, kılınç bahğını andırıyordu.**
>
> **Çok açık renkli bebekleri hiçbir hırsla ışıldamayan pek sisli bakışlı gözler... Ve hiç dikine bakmıyor.**
>
> **Kendisi ile konuşmadım. İsteseydim konuşabilir miydim? Bilmem... Fakat tecrübeye değerdi doğrusu. Eğer erkeklerle de takdim edilmeden konuşmak âdetim olsaydı... Kim bilir... Ama dedim a, ben takdim edilmeden erkeklerle konuşmayı sevmem...**
>
> **... Ve Dupçek de doğrusu tam erkek tipi... Erkek görünüşlü ve erkek yapılı bir insan. Zaten erkekliği başına gelen beladan da belli değil mi?**
>
> NİZAMETTİN NAZİF
> (Y. İstanbul - 22.2.1970)

Dinleyicilerin ve diğer konuşmacıların soru ve eleştirilerini cevaplandırırken de, Çetin Özek, Kamil Günel tarafından töneltilen bir soruya şu cevabı vermiştir: **«Kamil Bey, öğrencilerin marksist olduğunu söyledi. Devrimci eyleme katılan öğrencilerin hepsinin marksist olduğunu ileri sürmek mümkün değildir. Kaldı ki, marksizm bir dünya görüşüdür. Kişi bu dünya görüşüne bağlanmakta olayları bu dünya görüşü açısından yorumlamakta özgürdür. Bir ülkede düşünce özgürlüğü varsa, marksist olma özgürlüğünü de var demektir. Sayın ataşe, benim dünya görüşümü de sordu imalı bir biçimde. Buna cevap vermek epeyce güç. Kişinin 'Ben marksistim' demesi, öğünmek gibi bir şey olacak. Gerçekten marksist olmak, hiç de sanıldığı gibi kolay birşey değil ve ben kendi hesabıma, iyi bir marksist olmağa, olaylara bu açıdan yaklaşmağa gayret ediyorum.»**

Çetin Özek'in bu konuşmasını Bugün Gazetesi şöyle yansıtmıştır:

«Özek, marksizmi, yani komünizmi benimsiyorum. Ancak Türkiye'nin kurtuluşu marksizmle mümkün olur. Antikomünistler namussuzlardır, şeklinde konuşmuştur. Ar, namus ve haya gibi güzel hasletlerden yoksun Doçent Taslağı, milletin parası ile vazifeli olarak gönderildiği yerde hayranı olduğu komünizmi övmüştür. Eğer kendisinde en ufak bir ideal varsa, Moskova'ya gitsin.» Bugün, ayrıca MTTB Genel Başkanı Burhanettin Kayıhan'ın üniversite senatosunun ve savcıların Çetin Özek hakkında derhal takibat açmalarını isteyen jurnalini de yayınlamıştır. Aynı jurnal, Bâbıâli'de Sabah Gazetesi'nde de yeralmıştır.

Yalancılığın, iftiranın, jurnalciliğin böylesine alçakça olanına Abdülhamit Han'ın hafiyeleri arasında bile rastlanmamıştır. Zira, Çetin Özek'in konuşmasının tam metni elimizde bulunmaktadır ve tahrif edilen bölümlerin aslı da yukarıda verilmiştir.

Aslında, Eygi'nin gazetelerinin bu yayınına hayret de etmemek lazımdır. Çünkü ne mal olduklarını, son kabine buhranı sırasında göstermişlerdir. Aynı adama ait iki gazetenin Demirel hakkındaki yayım, herhalde samimi ümmetçileri dahi galeyana getirecek bir riyakârlık şaheseridir.

Bugün Gazetesi'nde 41'leri tutar görünen Eygi, 26 Şubat sayısında Demirel takımına açıkça saldırarak şöyle demektedir:

«Hükümet niçin düştü? Hükümetin tepetaklak olmasında çok hikmetler, çok ibretler vardır. 41 Adalet Partili'nin hükümete cephe alması bir neticedir.

«Biz iktidara kazık çaktık. Dört sene bu koltuktayız... zihniyetiyle gurur içinde yanlış yolda giderlerken ilahi kader onları enselerinden tutup tepetaklak ediverdi.

«Hapishanelere doldurdukları mazlum müslümanların âdil olan Allaha açtıkları elleri onları yıktı.

«Başörtülü olduğu için zındana atılan o pırlanta gibi nurlu ve temiz üniversiteli gençlerin ahı tuttu.

«Artık anlaşıldı ki, islamiyete ve müslümanlara düşman kesilen bir hükümet yaşayamaz. Ne Amerika'nın desteği, ne farmasonların yardımı, ne yahudilerin himayesi, ne kapitalistlerin serveti onları çökmekten kurtaramaz!»

Buraya kadar gayet iyi... İdeolojisi açısından tutarlı.

Gelgelelim, aynı Eygi'nin öteki gazetesi Bâbıâlide Sabah'ın başyazısında bakın ne deniyordu:

«AP Hükümeti, komünist emperyalistlerin saldırılarına karşı, pek yerinde, kuvvetli tedbirler aldığı için, solcular, komünistler, dillerine geleni söylüyor, sayın Süleyman Demirel'e saldırıyorlar.

«Biliniz ki, kırmızı oy verenler ve bunlara şakşakçılık yapanlar, memleketi felakete, uçuruma sürüklemektedirler. Milletin idaresini, din düşmanlarına, hürriyet düşmanlarına, zalimlere, sömürücülere bırakmak çabasındadırlar. Vaktiyle sağcı, mukaddesatçı görünen, milleti aldatmak için camilerde namaz kılan çok islam düşmanları gördük. Onlara aldandık. Şimdi gözümüzü dört açıyoruz. Sayın başbakanımız Süleyman Bey'in böyle olmadığı, eserlerinden, dine, millete olan saygısından ve hizmetinden anlaşılmıştır. Dine, mukaddesata saygılı olan bu hükümeti desteklemekle sözünüzün eri olduğunu gösteriniz. Gafletten uyanınız!»

İşte Mehmet Şevket, işte iki gazetesi ve işte aynı adamın Süleyman Demirel Hükümeti karşısında iki yanlı neşriyatı, eşi görülmemiş riyakârlığı!

Böylesine kokuşmuş bir çukurdan, Çetin Özek gibi vatanperver bir devrimci hakkında başka türlü bir yankı beklenebilir miydi?

Almanya'da Türkiye'li İşçilere hangi gazeteler okutuluyor

Avrupa Türk Toplumcular Federasyonu'na bağlı Berlin Türk Toplumcular Ocağı'nın çıkarmış bulunduğu ve manşetinde Türkiye'de şehit düşen işçi Şerif Aygül'ün resmi bulunan «TÜRKİYEDE KURTULUŞ» **adlı gazete, Köln'deki Türk işçi yurtlarına dağıtılırken, yurt müdürü Türkler tarafından engel olunmuştur. Oysa, Bonn'da yayınlanan ve Türkiye'deki sömürü düzeninin sözcülüğünü yapan besleme «ANADOLU» Gazetesi aynı yurtlara kucak kucak dağıtılmaktadır. ATTF Genel Başkanı Metin Gür,** «TÜRKİYEDE KURTULUŞ»**un dağıtılmasını engelleyen yurt müdürüne,** «Siz işçinin okumasına nasıl mani olursunuz?» **demiş ve masa üzerinde tomarla duran** ANADOLU **gazetelerini göstererek,** «Bu burada dağıtıldığı sürece biz de burada gazetemizi dağıtacağız. Kimse mani olamaz,» **diye bağırmıştır. Yurt müdürü ise, üzerinde çıplak kadın resimleri bulunan ANADOLU Gazetesi'nin savunarak,** «ANADOLU, işçinin okuma yazmasını unutmaması için çıkarılmış bir gazetedir. İşçi bundan bilgi sahibi olur. Gelen emirle yurtlarda ANADOLU'nun dağıtılması serbesttir» **cevabını vermiştir! ATTF, işbirlikçilerin bu şartlandırma kampanyasına karşı Almanya'nın her yanında savaş açacaktır.**

Bilimsel Kemalizm'in Devrimci Güçleri

Türk ordusu günlük politikanın dışında, ama Kemalist ideolojinin içindedir. Atatürk devrimciliğinin ideolojisi, Türk silahlı kuvvetlerinin ideolojisidir.

Atatürk, milletin ruhundaki devrimcilik özlemine gönüllü üç kuvveti belirtiyor:

1 — Ordu...

2 — Öğretmenler...

3 — Gençlik...

«Fikren, vicdanen, ilmen kahramanlığa hazır» güçlerdir bunlar.

(Cumhuriyet - 24.2.1970)
İLHAN SELÇUK

ANT'IN NOTU: İlhan Selçuk'un «bilimsel kemalizm» ideolojisine göre, devrimci kuvvetler içerisinde bilimsel sosyalizmin gerçek devrimci sınıf kabul ettiği işçi sınıfı ile onun müttefiki köylülüğün yeri yoktur.

İlhan Selçuk, lütfen 39 yıl önceki nutuklara göre fetva vermeyi bıraksın da, öğretmen ve gençlik liderlerinin ANT'ta yayınlanan anket cevaplarına bir göz atsın. Orada bugün öğretmenlerin ve gençliğin de temel devrimci güçler olarak işçi sınıfını ve köylülüğü saydığını görecektir.

Sol Kemalistlerle «ittifak»tan dem vuran proleter devrimcilerimiz de, işbu «bilimsel kemalist» görüş karşısında herhalde bir kez daha düşünmek zorundadırlar!

Politikacılar ve fahişeler

Bizde politika ahlak dışı mı, ahlak üstü mü, ahlak altı mı acaba nasıl bir anlayışla değerlendirilmededir? Partilerde ve basında?

Bazı politikacılar Hollywood artistleri, bazıları ise sokak fahişeleri gibidirler. İnsan olarak başka, politikacı olarak başkadırlar.

Politikacılardan ve gazetecilerden çoğunun intellectuel bir yapısı yok. Politikayı z a n a a t gibi almışlardır.

FALİH RIFKI ATAY
(Dünya - 22.2.1970)

ANT * Haftalık Dergi * Sahibi ve Genel Yayın Müdürü: DOĞAN ÖZGÜDEN * Sorumlu Müdürü: OSMAN S. AROLAT * Teknik Sekreter: İNCİ ÖZGÜDEN * İdare Yeri: CAĞALOĞLU, Başmusahip Sok. Tan Apt. 10/11 - İSTANBUL * Tel.: 27 81 09 * P.K. 934 — Sirkeci - İSTANBUL * Dizgi ve Tertip: E S - İ N MATBAASI * Klişe: E S E R K L İ Ş E * Baskı: V A T A N M A T B A A S I

* Taşra Dağıtımı: HÜRRİYET DAĞITIM A.Ş.—Cağaloğlu-İstanbul, Tl.: 27 38 54 * İstanbul Dağıtımı: FUAT BÜTE - Ankara Cad. 84 - İSTANBUL Tel.: 27 89 49 * Abone Şartları: Yıllık 50 Lira, Altı Aylık 25 Lira, Üç Aylık 15 Lira * İlan: Santimi 25 Lira; Yayın ilanları, yüzde 50 indirimlidir * Tam sayfa yayın ilanları 1500, yarım sayfa 800 Lira'dır * Küçük yayın ilanları kelimesi 75 Kuruştan kabul edilir.